

மறவு



சும. ஏ. நீரெலாண்

உருவகக் கதைகள்

மரபு

எம். ஏ. ரஹ்மான்

அரசு வெளியீடு
231, ஆதிருப்பள்ளித் தெரு,
கொழும்பு - 13. (இலங்கை)

அரசு வெளியீடு: 5
முதற்பதிப்பு: தைப் பொங்கல் 1964
உரிமை ஆக்கியோனுக்கே

விலை ரூபாய் இரண்டு

MARAPU

AUTHOR: M. A. RAHMAN

ILLUSTRATORS: 'SANA' & H. JINADASA

COPYRIGHT: AUTHOR

PUBLISHER: ARASU PUBLICATIONS,
231, Wolfendhal Street,
COLOMBO-13. (CEYLON)

FIRST EDITION: 14TH JANUARY 1964.

PRICE: Rs. 2/-

ரெயின்போ பிரிண்டர்ஸ் கொழும்பு-13.

உள்ளே

மரபு ...	25
ஆதாரம் ...	39
தத்துவம் ...	41
பயன் ...	49
நீதி ...	55
பலம் ...	61
சின்னம் ...	69
ஞானம் ...	72
நிறம் ...	78
படைப்பு ...	82
தியாகம் ...	93
உழைப்பு ...	97
தாய்மை ...	105
வினா ...	113
நிறைவு ...	114

நவீனம்

- 32 ... புரவ
 33 ... வ்ராஜசூ
 44 ... வ்மசூத்த
 49 ... ன்யப
 55 ... இரீ
 61 ... வ்மப
 69 ... ன்னம்
 73 ... வ்னாசு
 78 ... வ்ருதி
 83 ... புப்பபை
 83 ... வ்நாயதி
 97 ... புப்புரை
 102 ... வய்யசூ
 113 ... ன்னி
 114 ... புருகை

சமர்ப்பணம்

தன்னுடைய
சின்னஞ் சிறு செயல்களால்
என்னைக் கவர்ந்தது,
பென்னம் பெரிய
உருவகத் தத்துவங்களை
என் மனதிலே
பதிய வைத்த
என் 'கண்ணன்'

பொன். அநூவுக்கு

வாய்ப்பாடுகள்

புறநாடுகளை

கொண்டிருப்பதை இனித் துணை

இருக்கின்ற கண்ணா

பரிபதி யுணர்வின்

நெய்தல்களின் குழைபுக

கொண்டிருக்க

குழைபுக

'கொண்டிருக்க' க

கொண்டிருக்க . க

இஃது எனது முதலாவது உருவகக் கதைத் தொகுதியாகும்.

ஈழத்தில் வெளிவரும் முதலாவது உருவகக்கதைத் தொகுதியும் இஃதே.

இளம் எழுத்தாளர் மத்தியிலே, உருவகக் கதைகள் சம்பந்தமாகத் தவறான எண்ணங்கள் பரம்பிவரும் ஒரு சூழலிலே இத்தொகுதி வெளிவருகின்றது.

எனவே, இந்நூலில் எனது உரையாக, 'வீரகேசரி'யில் வெளியான எனது கட்டுரையின் சில பகுதிகளைத் தருதல் பொருத்தமானதெனக் கருதுகின்றேன்.

*

ஆற்றலிலக்கியத்திற் கிளை பிரிந்துள்ள எந்த இலக்கியத்துறைக்கும் தனித்துவமான இலக்கணமுண்டு. இந்த இலக்கணந்தான் ஒரு துறையினைப் பிறிதினின்றும் வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றது. தற்கால எழுத்தாளர்களுட் பலர், 'இலக்கணம்'

என்ற சொல்லினைக்கேட்ட மாத்திரத்திலேயே பயந்து விடுகின்றார்கள். இலக்கணத்திற்குப் பயப்படத் தேவையில்லை அதனை ஒரு வேலியெனவுங் கருதக் கூடாது. அஃது ஒரு வழியேயாகும். புதுமைப் படைப்புக்களுக்கு ஏற்ப இந்த வழி விரிந்து கொடுக்கின்றது.

சிறுகதை-நாவல்-நாடகம் போன்ற துறைகளிலே பொருள் இலக்கணம் விரிந்து கொடுக்கின்றது. செய்யுள், உருவகக் கதையாகிய இரண்டும் மரபுவழி பேணியே வளர்ந்துள்ளன. இவ்விரு துறைகளும் இலக்கணத்தின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் இசைந்தொழுக ஒப்புக்கொண்ட சீர்மையினாலேதான், இவை உயர்ந்த இலக்கியத் துறைகளாக நிமிர்ந்து நிற்கின்றன.

சங்க காலத்திலே, செம்மை சார்ந்த இலக்கியங்களை ஆக்கித் தந்த சங்கச் சான்றோர்களும் உருவகத்தின் சிறப்பினை நன்குணர்ந்திருந்தார்கள். அணிகள் செய்யுள்களுக்கு அழகு சேர்க்கின்றன. அணிகளைப் பெரும் பிரிவுகளாகச் சொல்லணி, பொருளணியென இரு வகைப்படுத்துவர். இவ்விரண்டிலும் பொருளணியே சிறப்புடைத்து. பொருளணியின் உட்பிரி

வுகள் நூலாகும். வரிசையில், ஐந்தாவது இடத்திலே வைத்துப் போற்றப்படுவது உருவகவணியாகும். உருவகவணியென்பது உவமான ஒற்றுமையினாலாவது, அதன் செய்கையினாலாவது ஏற்றுவித்தலாகும். எனவேதான், அஃது ஒற்றுமையுருவகம், செய்கையுருவகமென இருவகைத்து. வட நூலார் உருவகவணியை ரூபக அலங்காரமென்றும், ஒற்றுமையுருவகத்தையும், செய்கையுருவகத்தையும் முறையே அபேதரூபகமென்றும், தாத்ரூபரூபகமென்றுங் கூறுவர். சங்கச் செய்யுள்களிலே வரும் அகத்துறைப்பாக்களில் இறைச்சிப்பொருள், உள்ளுறையுவமம் என்பன உருவகக்கதைகளுக்கான மூலக்கனிப்பொருள்களைக் கொண்டனவாயாக மிளிர்கின்றன. இருப்பினும், உருவகத்தையே கதையாக்கும் இலக்கிய முயற்சிகள் அன்று நடைபெறவில்லை. அக்காலத்திலே, பாச்செய்யுள் உருவமே இலக்கிய உருவமாக இருந்தமையினால் அஃதே உருவகச் சிறப்பினையுங் கையாண்டு மேன்மை பெற்றது.

முதற் தடவையாக இலக்கிய வரலாற்றுப் பரப்பிலே, உருவகக்கதைகளைக்

கிரேக்க நாட்டு இலக்கியத்திலேதான் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. ஈஸாப் என்னுங் கிரேக்க அடிமை பல உருவகக் கதைகளைச் சொல்லி வந்தார். பிற்காலத்தில் அவை தொகுக்கப்பட்டன. அவருடைய உருவகக் கதைகள் பலவற்றை நாம் பாலர் வகுப்புத் தொடக்கம் படித்து வந்திருக்கின்றோம். தற்காலத்து இலக்கியக் குணமாய்வாளர் ஈஸாப் கதைகளிலே நீதிப் போதனைகள் வெளிப்படையாக இடம் பெற்ற அளவுக்குக் கலையம்சம் இடம் பெறவில்லையெனக் கருதுகின்றார்கள். அவருடைய உருவகக் கதைகள் தாம் சொல்லவந்த கருத்துக்களைக் கதைகளின் முடிவுகளிலே தூலமாகக் கொண்டிருப்பதுதான் இக்குறைப்பாட்டிற்குக் காரணமாகும்.

ஏசுநாதர் தமது தத்துவங்களையும், கருத்துக்களையும் விளக்குவதற்கு உவமைகளையும், உருவகங்களையும் ஏராளமாகக் கையாண்டுள்ளார். 'நற்செய்திக்' (Gospels)ளில் ஏசுநாதர் கற்பித்த உருவகங்கள் விரவிக்கிடக்கின்றன. விதை

விதைப்பவனின் உருவகம் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

...கேளுங்கள். விதைக்கிறவன் ஒருவன் விதைக்கப் புறப்பட்டான். அவன் விதைக்கையில் சில விதைகள் வழியருகே விழுந்தன; மற்றவைகள் வந்து அவற்றைப் பட்டுத்துப் போட்டன. சில விதைகள் அதிக மண்ணில்லாத கற்பாறையிடங்களில் விழுந்தன. மண் ஆழமாய் இராத தினாலே அவை சீக்கிரமாய் முளைத்தன. வெய்யில் ஏறினபோதோ, காய்ந்துபோய் வெடில்லாமையால் உலர்ந்து போயின. சில விதைகள் முள்ளுள்ள இடங்களில் விழுந்தன; முள்வளர்ந்து சிலது அவற்றை நெருக்கிப் போட்டது. சில விதைகளோ நல்ல நிலத்தில் விழுந்து நூறுகளும், சிலது முப்பதாகவும் பலன்தந்தன...

ஏசுநாதரின் போதனைகளைப் பலருந் கேட்டனர். கேட்பவர்களுடைய உள்ளங்களிலே தம்முடைய போதனைகள் பல்வேறு இடங்களிலே விழுந்த விதைகளைப் போன்றுதான் வளருகின்றன என்பதை உணர்ந்து, அதனை வெகு அழகாக விளக்கியுள்ளார். தெஞ்சைச் சொடும் உலகமகனையும் உருவகங்களையும் தேவகுமாரனாலே மட்டுந்தான் உபயோகப்படுத்துதல் சாலும் என்கிற மலைப்பு 'நந்

செய்திகளை வாசிக்கும்பொழுது நமது உள்ளங்களில் இயல்பாக ஏற்படுகின்றது. தமது கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் அளவிற்கு மட்டுமே அவர் உருவகங்களையும், உவமைகளையும் உபயோகித்தார். அவற்றிற்குக் கதையின் முழுமையை அவர் கொடுக்கவில்லை. ஏசுநாதர் தமது அரிய போதனைகளை உலகிற்கு அறிவிக்க அவதரித்த மகானாவர். இலக்கியத்தைப்பற்றிய அக்கறையும் விசாரணையும் ஏசு பெருமானுக்கு இருந்திருக்க நியாயமில்லை.

முதன் முதலில் புத்தி பூர்வமாக உருவகக் கதைகளை எழுதியவர் கலீல்கிப்ரான் அவர்களேயாம். உருவகக் கதை என்னும் இலக்கியத் துறைக்கு, முழுமை பொருந்திய கலைத்துவந்ததும்பும் உருவகக் கதைகள் பலவற்றைப்படைத்து அணி செய்துள்ளமையால், அவரை உருவகக் கதைத்துறையின் பிதாமகரெனக் கொள்ளுதல் பொருந்தும். அவர் கருப் பொருள்களை மட்டுமல்ல, பிரகரண நாதத்தினையும் செம்மையாகத் தேர்ந்தெடுத்தார். ஒரு கருத்தினை, அல்லது ஒன்றையெனத் தோன்றும் பல

கருத்துக்களைத் தன்னுள் தாங்கியிருக்கும் ஒரு பாரிய தத்துவத்தினை அவரது உருவகக் கதைகள் கொண்டிருக்கின்றன.

சாகாவரம் பெற்ற உருவகக் கதையினை எழுதிப்புகழ்பெற்றவர் ருசிய எழுத்தாளரான சொலோக்கோவ் ஆவர். அந்த உருவகக் கதையை இங்கு ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளுதல் நன்று

ஒரு பெரிய மீன் நிறிய மீனைக் கண்டதும் அதை விழுங்க வாயைத் திறந்தது. “இது பெரிய அந்நியாக இருக்கின்றதே! எனக்கும் வாழும் உரிமையுண்டு. சட்டப்படி எல்லா மீன்களும் சமமானவை” என்று சிறுமீன் கத்தியது. பெரிய மீன் அமைதியாக “சட்டத்தைப்பற்றி ஏன் கம்மா அளக்கின்றாய், நான் உன்னை விழுங்கக்கூடாது என்பதுதானே உன் எண்ணம்? சரி, இதோ என் னையே நீ விழுங்கி விடேன். விழுங்கு அப்பனே, விழுங்கு. எதற்காக இப்படிப் பயப்படுகின்றாய்? நான் உன்மேல் பாய்ந்துவிடமாட்டேன்” என்று பதில் சொல்லிற்று. சிறு மீன் துணிவுகொண்டு வாயைத் திறந்து அந்தப் பெரிய மீனை விழுங்க ஆனமட்டும் முயன்றது. கடைசியிலே பெருமூச்சு விட்டு, நம்பிக்கையை இழந்து, ‘நீ சொல்வதுதான் ஐயா உன்மை. என்னை விழுங்கிவிடு’ என்றது.

யானைத் தந்தத்தினைக் கடைந்து சிறிய தாஜ் மஹால் ஆக்குவதற்குச் சமம்

உருவகக் கதைகள் சமைப்பது' என்று மராத்திய எழுத்தாளர் வி. ஸ. காண்டேகர் உருவகக்கதைகள் பற்றிக் கூறிய இலட்சணம் மேற்படி சொலோக்கோலின் உருவகக் கதைக்கு மிக நேர்த்தியாகப் பொருந்துகின்றது.

பாரதநாட்டின் இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு உலகப் புகழ் சம்பாதித்துக் கொடுத்த கவி தாகூர் அவர்கள், புராதன பாத்திரங்களை வைத்துப் பல அழகான உருவகக் கதைகளை எழுதியுள்ளார்கள். வி. ஸ. காண்டேகரும் பல அருமையான உருவகக் கதைகளை எழுதியுள்ளார்.

சுழத்து எழுத்தாளர்கள் பலர் உருவகக் கதையின் இலக்கணத்தைத் தவறாகப் புரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள்போலும்! சிறுவர் கதைகளை உருவகக் கதைகளென்று மருளும் நிலை மாறி, யதார்த்தமான உருவகக் கதைகள் என்றும் பேசுகின்றார்கள். உருவகக் கதைகள் எழுதுவதற்குக் கற்பனை வளமும், சிந்தனையாற்றலுந் தேவை. பிரத்தியட்சமாகப் பார்ப்பவற்றிற்குக் கதை உருவங்கொடுத்தல் என்று உருவகக் கதைத்

துறையிலே வித்தாரஞ் செய்ய இயலாது. உருவகக் கதை ஆசிரியன், தனது சொசுகரியத்திற்கேற்ப மரங்களைக் கூடப் பேச வைத்துவிடுவான். அஃது அவனது சிந்தனைத் தேவையினையும், கற்பனை வளத்தினையும் பொறுத்தது. அஃறிணைப் பொருள்களை மட்டுமே வைத்துச் சிருட்டிக்கப்படுவதுதான் உருவகக் கதையென அநேகர் எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றனர். இதனற்றான், அஃறிணைப் பொருள்களைப் பாத்திரங்களாக வைத்து எழுதும் ஒரே குறிப்பினை வைத்துக்கொண்டு, குட்டிக் கதைகளையும் சிறுவர் கதைகளையும் உருவகக் கதைகளென்று இடர்ப்படும் எழுத்தாளர்கள் நம் மத்தியிலே இருக்கின்றார்கள். அதே சமயத்தில், 'மரம் பேசுமா?' என்கிற எதார்த்தக் கேள்வியை எழுப்புபவர்களும் நம் மத்தியிலே உளர். உருவகக் கதையின் சித்திரிப்பு எதார்த்தத்திற்கு இசைவாக அமைவது கிடையாது.

'எழுதத் தெரியும்' என்கிற தகுதி மட்டுமே உருவகக் கதைகள் எழுதுவதற்குப்போதுமானது என நினைப்பது தவறாகும். சிறு கதையை எடுத்துக்கொண்

டால், அஃது ஒரு நிகழ்ச்சியின் சித்திரிப் பாகவோ, அதன் அருட்டுணர்விலெழுந்த கற்பனைச் சித்திரமாகவோ, சுய மன அவசங்களைப் பிரதிபலிப்பதாகவோ ஒரு கொள்கையினைப் பிரசாரஞ் செய்வதாகவோ, வெறும் பொழுதுபோக்கு அம்சமாகவோ அமையலாம். சிறுகதை எழுத்தாளனுக்கு இத்தகைய சலுகைகள் பல உள. உருவகக் கதையாசிரியனுக்கு இச்சலுகைகள் இல்.

ஓர் உருவகக் கதை நேர்த்தியான ஒரு கருத்தினைப் பரிவர்த்தனை செய்ய முயல்கின்றது. அந்தக் கருத்து ஓர் இனத்திற்கோ, ஒரு குழுவினருக்கோ மட்டும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதுமன்று. அனைத்துலக உண்மை; உண்மையின் உண்மை! கருத்திற்கு இவ்வளவு அழுத்தங் கொடுப்பதினால் ஒரு கருத்தோ, போதனையோ மட்டும் உருவகக் கதையாகிவிடுமென யாரும் பிழைபடக் கருதிவிடக்கூடாது.

ஒரு கருத்தினை, பல கருத்துக்களோ என்கிற மலைப்பினைத் தரும் ஒரு பாரிய தத்துவக் கருத்தினை கதைப்பாணியிலே சொல்ல முற்படுகையிலேதான் ஓர் உருவகக் கதை உதயமாகின்றது.

சிறு கதையில் இடம் பெறுவதைப்
 போன்று, உருவகக் கதையிலேயும் பாத்
 திர அமைப்பும் நிலைக்களச் சித்தி
 ரிப்பும் இடம் பெறலாம். ஆனாலும்,
 இவற்றிலே, தேசியப் போக்கு - பிராந்திய
 மணம்-எதார்த்தப் பாங்கு என்பனவற்
 றிற்கு அறவே இடமில்லை. அவை தமது
 தனித்துவமான தூலவடிவங்களை இழந்து,
 ஒரே ஒருமைப்பாட்டில் இழைகின்றன.
 சிறு கதையில், ஆறுமுகன் என்கிற ஒரு
 பாத்திரத்தை அறிமுகப் படுத்தும்
 பொழுது, எவ்வளவு வார்த்தைகளையுஞ்
 செலவு செய்து, படம் பிடிக்கும் முறையில்,
 அந்தப் பாத்திரத்தின் முழு உருவத்தையு
 ம் மனத்திரையிலே விழச் செய்யலாம்.
 இத்தகைய சொல்விரயத்திலே உருவகக்
 கதை ஆசிரியனால் ஈடுபட முடியாது.
 பாத்திரத்தின் பெயர் அறிமுகமே மேற்
 படி பாத்திரத்தின் குண இயல்புகளைப்
 புலப்படுத்தி விடக்கூடியதாக அமைவது
 நன்று. உருவகக் கதை பரிமாறுங் கருத்
 தினைப் பொறுத்தே பாத்திரம் தனித்
 துவம் பெறுகின்றது. நாம் எத்தனையோ
 சின்ன மீன்களையும் பெரிய மீன்களையும்
 பார்த்திருக்கின்றோம். சொலோக்கோ
 வின் கதையிலே வருஞ் சின்ன மீனும்

பெரிய மீனும், கதை பரிமாறுங் கருத்தி
னாலே தனித்துவம் பெற்று, சாகாவரம்
எய்துவிட்டன.

இனி, உருவகக் கதைக்கான வசன
நடையைப் பார்ப்போம். அதிகம் எழுத்
துப் பயிற்சி இல்லாதவர்களுள் சிறுகதை
களை எழுதலாம்; எழுதுகின்றார்கள்.
எழுத்துப் பயிற்சி இல்லாதவர்களாலே
எழுதப்படுஞ் சிறுகதைகள் சிலாகிக்கப்
படுகின்றன. பேச்சுக் கொச்சைக்கு
அழுத்தங் கொடுத்து எழுதவேண்டு
மெனக் கருதுவோரும் இருக்கின்றார்கள்.
பேச்சுக் கொச்சையும், உலக வழக்கும்
ஒன்றென மருளுவோரும் உளர். ஆனால்,
உருவகக் கதைக்குச் செய்யுள் வழக்
சிலே தோய்த்தெடுத்த வன்ன நடையே
உகந்தது. இதற்குக் காரணம், உருவகக்
கதைகளிலே இடம் பெற்றுள்ள சொற்
சிக்கனந்தான்! நல்ல பாட்டிலே ஒரு
சொல்லை மாற்றுவோ, வெட்டவோ இய
லாது. பாடலிற் கையாளப்படுவதைப்
போன்று, சொற்கள் உருவகக் கதையிற்
கையாளப்படுதல் வேண்டும். சொற்களை
அவற்றின் பெறுமதியை உணர்ந்து பூரண
அர்த்தங்கள் தொனிக்கக் கச்சிதமாக
உபயோகித்தல் அவசியமாகும்.

உருவகக்கதை, பரிவர்த்தனை செய்ய வந்த கருத்து அதன் ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் படர்ந்து கிடக்கின்றது. உருவகக் கதையில் உணர்ச்சிப் பலித முடிவு-திடீர் முடிவு - வியப்பு முடிவு என்கிற உபாயங்களுக்கு இடமில்லை. உருவகக் கதை, சிந்தனையைத் தூண்டும் மிக உச்சமான சூழலில், போதனையை வெளிப்படையாகச் சொல்லாது முடிவடைந்து, நிறைவினைத் தரும்.

நல்லதோர் உருவகக் கதையை ஒரு காவியத்திற்குச் சமமானதென்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றார்கள் அது சிறந்த சிந்தனையினதும், தேர்ந்த கலையினதும் உந்ததமான ஓர் இலக்கிய உருவமாகும்.

*

உந்தத இலக்கிய உருவத்தின் சிறப்புப் பேணப்படும் வகையில் புத்தக அமைப்பும் இசைய வேண்டுமென் நான் அவ்வாறுற்றேன். இதன் பயனாக ஒவ்வொரு கதைக்கும் சித்திரங்களைச் சேர்த்து

துள்ளேன். சித்திரங்களின் ஒரு பகுதியை வரைந்து தர நண்பர் 'சானு' முன் வந்தார். கதைகளை அவரிடம் வாசிக்கக் கொடுக்காமல், இன்ன மகுடம், இன்ன உருவகத்தினை ஒரு பண்பட்ட வாசகனின் மனதில் எழுப்பலாம் என விளக்கினேன். சித்திர உருவகம், கதை உருவகத்திற்கு மாறுபட்டிருக்கின்றது. மாறுபாட்டிற்கு நான் காரணன்; சித்திரத்திற்குச் சானு பொறுப்பாளர். அவ்வாறே பிறிதொரு பகுதியைக் கலைஞர் எச். ஜினதாச வரைந்துள்ளார். இருவருக்கும் என் நன்றி.

இத்தொகுதியில் இடம்பெறுங் கதைகளை, இரு தக்கார்கள் படித்துத் தமது 'நோக்கு'களை வழங்கியிருக்கின்றார்கள். உருவகக் கதை இலக்கியத்தின் ஈழத்து முன்னோடிகளான சு. வே. (சு. வேலுப்பிள்ளை), எஸ். பொ. (எஸ். பொன்னுத்துரை) ஆகிய இருவருமே அவ்விரு நோக்காளருமாவர். அவர்களுக்கும் என் நன்றி.

எம். ஏ. ரஹ்மான்

கொழும்பு-13

14-1-64



ஒரு நோக்கு

சு. வே.

உணர்ச்சி நிலையிலே, ஆணில் பெண்மையும் பெண்ணில் ஆண்மையும் இணைந்து, இருவரும் இலட்சிய பூர்த்திக் கான முயற்சியில் முயன்று, அதன் முடிவை எய்தும் அந்நிலையே அவர்களது முழுமை; அமுதநிலை; உயரியகலை. இத் தத்துவத்தின் உருவக விளக்கம் அர்த்த நாரீசுவர வடிவம். மொழி கருவியாக வன்றி, உணர்வு கருவியாகக் காணும் காட்சியே அவ்வடிவின் தரிசன பயன்.

உருவகப் பண்பு, நுண்கலைப் பண்புகளின் தாய்; கலையின் ஏனைய பண்புகள் அதன் நன் மக்கள்.

உருவகப் பண்பின் முத்திரை பதியாத கலைகள் அவ்வவற்றின் தனித்துவத்தைப் பெறுது, வேறெவையெவையோ ஆகிப் பாழாகும்; நல்லுணர்வுகளின் நாதத்தை மீட்டி, மனத்தை

ஒருமைப் படுத்தி, பரவசப்படுத்தும் வன்மையை இழந்து வீணாகும்.

தனித்துவ எழிலும் மணமுங் கொண்ட நாண்மலர்களே தெய்வத் திருவடிகளுக்கேற்றன; சூட இனியன. கடதாசிப் பூக்களல்ல.

நிறியதும் பெரியதுமான நாண்மலர்களின் மாலே 'மரபு'. எனவே, அது இலக்கிய அதிதேவதையின் திருக்கழுத்திலே அணிதற்கேற்றது; இலக்கிய வேகமுள்ள மனங்கள் சூட இனியது.

அகங்காரத்தின் அஸ்தமனம் ஞானத்தின் உதயம். இது உள்ளத்தின் உண்மை; சமயங்களின் தத்துவம்.

இராசத குணத்தின் பெரும்பாகம் கர்வம்; அது வலியது. அது பங்கப்பட்டு வலியழிந்த மனநிலத்திலே ஞானப்பயிர்வளரத் தொடங்கும். அதன் காட்சியாகச் சூரபதுமனுஞ் சுப்பிரமணியனுந் தோன்றுகிறார்கள்; இராவணனும் இராமனும் தோன்றுகிறார்கள்; 'மரபி'ல் வரும் கதாபாத்திரங்கள் தோன்றுகின்றன.

கருப்பொருள்கள் கதை நடத்தும் கருவிகள். உரிப்பொருள்கள் கதையின் உயிர். கருப்பொருள்கள் இலக்கிய உலகிலே மிச்சில்களாவதில்லை. ஆனால், உரிப்பொருள்கள் மிச்சில்களாயின், அவை சிந்தனைத் திறனின் ஏழ்மைக் கோலமாகிவிடும்.

இம் 'மரபி'னைப் பெற்றவளுக்கு சிந்தனை வளம் மிகவுண்டு. அதற்கு கதை தோறும் இழைந்து நிற்கும் உயிரான உரிப்பொருள்களின் புதுமையே தக்க சான்று.

சத கூறும் பிசகாத முழுநிறைக்கு 'தத்துவம்', 'மரபு', 'படைப்பு', 'பலம்' என்பன தக்கபடிக்கற்கள்.

கதை நடத்திச்செல்லும் மரபுக்கு ஒரு சோற்றுப் பதம் 'பலம்'.

*

மறுநோக்கு



எஸ். பொ.

மண்ணின் செழிப்புச் சினைப்பில், அநுபவ வேர் இறக்கி; ஆனாலும், அவாந்தர வெளியிலே எண்ண இலைகளைப் பரப்பி, கற்பனைச் சுகத்திலே திளைத்து - தளிர்த் தவிப்பில் விண்ணோக்கிப் புதிய கற்பனைகள். காலச் சுழற்சியிலே பழுத்து, பூட்டறுந்து புழுதியிலே உலர... மீண்டும் புதிய துளிர்களும் புதிய கற்பனைகளும். கற்பனை இலைகளும், இலைக் கற்பனைகளும்... ஒன்றின் ஒன்றிற்கு மற்றதின் இணைப்புக்கூடக் கற்பனைநான். கற்பனையின் காம்பீரியத்தில் மதர்க்கும் உருவகங்கள்... ஒரு நோக்கின் தூல வடிவத்தினைக் காட்டும் பான்மை. சோப்பு நுரை துமிக்கும் ஒரு குமிழியைப்போல! அந்திநேரச் சந்திச் சாலங்களை, அஞ்ஞான அகங்காரம் யநார்த்த எயிறுகற்கிடையிற் பிய்த்தெடுக்க, எஞ்சுபவை பாக்காவது கமுகம்பழம் என்கிற விவகாரங்கள். விரய வாழ்க்கையும், நேர

வி ர ய மு ம். ய தார்த்தத்தின் அசுரத் திணிப்பு கற்பனையையும், அதனை அணி செய்யும் பல அணிகளையும் மகவாதப் படுத்துகின்றது. அத்தகைய ஒரு சோரப் போக்கினை வெகு 'முற்போக்கு' இழி சனருடைய வம்புப் பிஞ்சுகளாம் 'உரு வக'க் கதைகளிலே காணலாம். அவற் றிலே உருவகங்களுமில்லை; கதைகளு மில்லை. சுய அளப்பு...! பூவிலை பெற்று மகிழுஞ் சூறையர்; பூச்சுடி மகிழுங் குடும்ப விளக்குகள். ஒருத்தியின் வேட் டைப் பொறிக் கிடங்கும், அவளது காம வேட்கைகளும்... மற்றவளின் அடக்க மும், அவளது காமியமற்ற பணியும். அதையதை நாடுவது மனோ இயல்புகளைப் பொறுத்தது. இ ல க் கி ய விபசாரிகள் பத்தினித்தனம் பேசட்டும்; அதேசமயம் தசை ஆக் கி னை க ளு க் கு வடிகால்கள் அமைக்கட்டும். மரபின் படைப்பு, கலையின் கற்பு.

'மரபு' கதைகள் கதைகளே. கதை களென்றாலும் உருவகக் கதைகள்தாம். விந்தின் இசைப்பும், பிரகரணப் பிரசவ மும் ஒரே மூலத்தில் இணைந்திருக்கும் மேன்மையின் நுணுக்கம். அதுவுங்கலை.

சங்கை - விட்டில் - ஆல் - ஆடு - குயில்,
என்பவை பழையவை. அவற்றுடன்
இணைந்து ஆதார சுருதியாக ஒலிக்கும்
பிரகரணங்கள் மிகப் புதியவை. உருவக
மல்ல; உருவகப் பிரகரணங்கள்! இன்ப
லாகிரியிற் கண்ணி விரித்து, கலையின்
நேர்த்திக்குள் ஆழ்த்துவன... 'மரபு'
தொடக்கம் 'படைப்பு' வரை அஞ்ஞா
னப் பங்கத்திலே பிரகரணச் சுருதி
சுழன்று, 'தியாக'த்திலிருந்து அஞ்ஞா
னத்தின் ஞானக்கோலங்களைக் காட்டு
வதில் வித்தை புரிகின்றது. கதைகளெல்
லாம் வைரங்கள். நுரையும் புள்ளியும்
சிலவற்றிலுண்டு. அதைத் தேர்ந்த வைர
வணிகன் அறிவான். ஈழத்தின் முதல்
உருவகத் தொகுதியாயினும், இதன்
அமைப்பில் தமிழ் நாட்டிலும் இதுவரை
தொகுதி வரவில்லை. அந்த வெற்றி முழு
வெற்றி. இத்தொகுதி பற்பொடிக்காக
உமிக்கரிக் கிடங்கை நாடுபவர்களுக்கு
மருந்து; வைர இலக்கிய வியாபாரி
களுக்கு விருந்து.

*



கங்கை அற்புத எழிலரசி.
 மழலையின் குதலைக் குரலெழுப்பி,
 கன்னித் தமிழின் நித்திய யௌவனப்
 பொலிவுடன், குழலவிழ, இடைதுவள,
 நீராடும் கன்னியின் உடற்கவர்ச்சி
 காட்டி, பரதக்கூத்திடும் நர்த்தகியின்
 காம்பீரியத்துடன், வற்றாது காலங்
 காலமாக வளநீர் நிதியைச் சகலருக்கு
 மளித்த வண்ணம், ஓடிக்கொண்டிருந்
 தாள். கழிமுகத்திலே, களிப்பின்

G-4.

ஓதையெழுப்புங் கடல் ராஜன் தனது கருநீலக் கரங்களுக்குள் அணைக்க, அவள் சங்கமித்தாள். தினந் தினம் - நிதம் நிதம் ஓடிப் பாடிச் சங்கமித்துக் கொண்டு, நித்திய சௌபாக்கியவதியாக வாழ்ந்த அவள் உள்ளத்தில், தற்பெருமையில் முளை கொண்டது ராசையொன்று விளைந்து கொழுத்தது.

மலைத்தாயின் நிமிர்ந்த மார்பிற் புரளும் சீதள நீரையும், மேகநங்கை துறவறத் தூய்மையைப் பறைசாற்றி விண்ணிற் பறந்து, பருவ ஈர்ப்பில் அலைக்கழிந்து, போராட்டப் புயலிற் சிக்கிக் கனத்துச் சொரியும் நித்திலத்துளிகளாம் மழைத்துளிகளையுஞ் சேமித்துவளம் பெற்றதனால், கர்வம் மிக்கக் கொண்டாள்.

‘வளநீர் வீணை உப்பு நீரிற் கலந்து விரயமாகின்றதே; கடல் ராஜனின் கோரப் பசிக்கு இலக்காகி,

உடல் மெலிந்து உருக்குலைகின்றதே..’
என்ற எண்ணப் பொறிகள் தெறித்
தன.

அழுக்காறுங் குரோதமும் நெய்
யுண்டு, ஜுவாலை கக்கி வளர்ந்தன.
அவள் மகாஅகம்பாவி யானாள்.

விரோதத்தில் மதர்த்த வைராக்
கியத்துடன், இறைவனின் தரிசனம்
வேண்டி நோன்பு நோற்றாள்.

தவம் பலித்தது. கடவுள் தோன்
றினார்.

“கங்கையே! உன் மனக்குறை
யாதோ?”

“மலையிலே தவழ்ந்தேன்; நிலத்
திற் புரண்டேன்; கழனிகளில் உலவி
னேன்...ஆடலும் பாடலுமே எனது
பொழுதுபோக்கு. சடல் ராஜனின்
அதிகாரம் எனக்குப் பிடிக்க வில்லை.
என் வளநீரெல்லாவற்றையுந் தனது

உப்பு நீர் வயிற்றுக்குள் நிறைத்துக் கொள்ளுகின்றான். அவனுடைய உறவே தேவையில்லை.”

“நித்தியன் நிருமித்த நியமம். இஃது உனது ஊழ். ஒன்றுள் ஒன்றடங்கி, அந்த ஐக்கியத்தில் மறுபடியும் ஜனிப்பதே மரபு. நித்தியமான கடலுடன் சங்கமித்து, உன்னை இழந்து, மீண்டும் நீயாவதே மரபு.”

“கிழட்டுக் கடல் ராஜனை மெத்தப் புகழ்கின்றீர். நீர் அசல் வைதீகம். எனது வழி, புதிய வழி; புதுமை வழி; புரட்சி வழி.”

“குருட்டுத்தனமான புதிய மோகத்திற்கு இடமளித்துவிட்டாய். மயக்கத்தில் மருளுகின்றாய். நியாயம் உன்செவியில் ஏழுது... உன் தவ வலிமையினால் நீ விரும்பியதைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். கேள்.”

“கடலரக்கன் என்னை விழுங்குங்
கழிமுகந் தூர்ந்துபோக வேண்டும்.
என்னில் ஒரு துமிதந்தானும் கடலுக்
குள் செல்லலாகாது.”

தமது பக்தையின் மனோவிகா
ரத்தை உணர்ந்த பரமன் குஞ்சிரிப்பு
உகுத்தார்.

வேண்டப்பட்டது, நிறைவேறி
யது.

*

கங்கையில் உபரி நீர் சேர்ந்தது.
உண்டி கொழுத்த பருமன். கரைகளை
மறைத்து, நீர் மட்டம் உயர்ந்தது.
கரை மரபு மறைந்தது! மருங் கெல்
லாம் நீர்ப்பரப்பு விரிந்தது; மரங்கள்
வேர்பாறிச் சரிந்தன: வீடுகள் அழிந்
தன; கழனிகளெல்லாம் ஆற்றுப்
படுக்கையாயின! அவளைத் தெய்வ
மென அஞ்சலி செய்து வந்த மக்கள்,
நிந்திக்கத் தொடங்கினர். அவள் நட

மாடுஞ் சுவடுகளை அரவக்கிடங்கு
களாக அவர்கள் வெறுத்தார்கள்.

கங்கையை மனோவிசாரம் பீடித்
தது.

மலைத்தாயை நோக்கி, “என்
அவஸ்தை உனக்குத் தெரியாதா?
பெற்ற மனம் கல்லோ? உன்மீது
புரனும் அருவிகளை என்னிடம் அனுப்
பாதே!” எனக் கெஞ்சினாள்.

“நீ ஓர் உன்மத்தை. மேகமகள்
என்னிடந்தருவதை நான் உன்னிடம்
அனுப்புவது மரபு. இதுதான் ஜீவிதச்
சுழல். உன் புதிய போக்கு எனக்குப்
புரியவில்லை.”

கங்கை, மேகமகளிடம் முறை
யிட்டாள்.

“என்ன இருந்தாலும் இந்தக்
குரூர மனோ பாவம் ஆகாது. என்
தந்தை கடல் ராஜன், நித்திய கல்யா

ணப்பேறு பெற்றவர். அவருக்காக நான் இல்லறந் துறந்து கன்னி நோன் பிருந்து, அந்தரத்தில் அலைகின்றேன். பலவீன நினைவுகளென்னுங் காற்று என்னைத் தழுவும் பொழுது, பாசங் களை உகுத்துத் தூய்மை பெறுவது என் மரபு. உனது புதிய போக்கு எனக்குப் புரியவில்லை' என்று வினய மாகச் சொல்லி நகர்ந்தாள்.

‘இவள் மேகத்துக்கு எவ்வளவு அகந்தை? கன்னியாம்; விரதமாம். இவள் துய்யளா? குறளி; கணிகை! வெட்கமற்றவள். தன் தந்தையின் காமக்களியாட்டத்திற்கு உடந்தை யாக இருக்கிறாள். என்னைப் பழி வாங்கிக்கொண்டு, ஒன்றும் அறியாத வளைப்போல பசப்புகிறாள். உன் செருக்கை அடக்குகிறேன், ‘பார்!’ என்று பொருமிக் கொண்டு, அமல னின் அருள்வேண்டிக் கடுந்தவத்தில் மூழ்கினாள்.

பிரமணின் தரிசனம் மீண்டுங்
கிட்டிற்று.

“என்ன வேண்டும் கங்கையே?” -
அவருடைய கேள்வியில் ஏளனம் புரையோடிக் கிடந்தது. அவள் வெகுண்டாள்.

“ஈஸ்வரா! தாங்களறியாததா? எனது அழகிய கரைகள் எங்கே? ஆண்டாண்டாக, காலங் காலமாக என் மருங்கிற் சடைத்து வளர்ந்து, எனக்கு ஆலவட்டம் விரிக்கும் தோழிகளாம் மரங்களெங்கே? என்னைச் சம்பாவனை செய்த மக்கள் எங்கே? என் எழில் குலைந்தது; பெருமை குன்றியது...”

“நியதியைச் சாடினாய். நமது மரபில் வேறன்றாத புதுமையை நாடினாய். அதனால், வந்த வினையல்லவா? உனது பழைய உருவத்தையே மீண்டுந் தரட்டுமா?”

“வேண்டாம்... புது வெள்ளத்
தைப் பிரசவிக்கும் மேகக்கள்ளியின்
சாகசத்தை நான் அறிவேன். அவள்
என் கண்ணிற்கு எட்டாத தொலை
தூரத்திற்குச் சென்றுவிட்டாற்
போதும். என்னிடமுள்ளதே போதும்.
புதிதாக ஒரு துமிதானும் என் மேனி
யிற் படலாகாது.”

“கங்கையே ! நி தா ன மா க
யோசித்துக் கேள்.”

“ஆலோசித்து, உறுதியாகத்தான்
கேட்கின்றேன்.”

சிருட்டி கர்த்தா எக்காளமிட்டுச்
சிரித்தபடி, வரமருளி மறைந்தார்.

அடுத்த கணம், தனது மாசின்மை
யைப் பறைசாற்றிய மேக மகள்,
வெண்மையிலும் வெண்மையாகி,
மேலே மேலே சென்று, கண்ணுக்

கெட்டாத தூரத்திலே போய்
மறைந்தான்.

கங்காதேவியின் குருத்துக் குறு
மணல் மேனி கறுத்தது; ஒளியிழந்தது.
அதன் அங்கத்தில் சேற்றின் தூர்நாற்
றம் மண்டியது.

மலைத்தாய், கங்கையின் அடங்
காப் பிடாரித் தனத்தை இகழ்ந்
தாள். இருவருக்குமிடையிற் பேச்சு
நின்றது.

பிறந்த வீடும், புகுந்த வீடும்
நிராகரித்த அநாதையானாள் கங்கை.
மனம் வரண்டு புழுங்கினாள்.

கதிரவன் தினந்தினம் எழுவா
னில் உதித்துத் தன் வரிகளைக் கிரம
மாக வசூலித்து வந்தான்.

“தாமரைநாயகா! நான் எழை.
வரி செலுத்த வகையற்றவள்” என்று

கங்கை, ஆதவனிடம் முறையிட்டுக்
கெஞ்சியழுதாள்.

கங்கை பங்கத்திற் சாம்பினாள்.

“சட்டத்திடம் பாவம் - புண்ணி
யம் என்ற வாதத்திற்கு இடமில்லை.
நான் இறைமாட்சி தர்மத்தின் பிரதி
நிதி. காலத்தை உருட்டிக்கொண்டே,
கணமுந்தரிக்காது, கடமையைப்
பார்க்கும் எனக்கு, உன் பேச்சைக்
கேட்க நேரமில்லை. உனது அவலத்தை
இறைவனிடம் முறையிடு” என்று
சொல்லி, கதிர் பரப்பி, வரி கொய்
யும் நித்திய கடமையிலே தினகரன்
ஈடுபட்டான்.

கங்காதேவியின் உருவமே மாறி
யது. படுக்கை பாளம் பாளமாக
வெடித்துக்கிடந்தது. அயலெல்லாந்
தாவர உயிர்கள் கருகிக் கிடந்தன.
கன்னக் கதுப்புக்கள் வற்றி, வதங்கி,
முதுமைக் கீறல்கள் ஆக்கிரமித்துக்

கொண்டன. கார்சுழல் கொக்கிற
காக வெண்மை பெற்றுவிட்டது. கங்
கையின் வறுத்தெடுக்கப்பட்ட பாழ்
வெளி... வறுமையின் கோரத்
தாண்டவம்...

அவளை எல்லோரும் மறக்கத்
தொடங்கினார்கள்.

ஏகாந்தம் - ஏமாற்றம் - ஏழ்மை!

கர்வமும் அகங்காரமும்
பொசுங்க, கடுந்தவம் இயற்றினான்.

நீண்ட பல ஆண்டுகள் தவத்திற்
கழிந்தன.

*

“கங்கையே!”

“தோன்றினீர்களா இறைவா?
என்னைச் சாபஸ்யம் அடையச்
செய்யுங்கள்.”

“யாரும் உன்னைச் சபித்ததே யில்லை. ஊழினால் வினைந்த வினைவு... உனக்கு என்ன வேண்டும்?”

“என் பழைய உருவம் - வழக்க மான உருவம்.”

“உண்மையாகவா?”

“நிச்சயமாக, நித்தியன் நிரு மித்த நியமப்படி நடப்பேன்.”

கடவுள் கடகடவென்று சிரித் தார்.

அவ்விடியோசையில் ஈர்க்கப் பட்ட மேகங்கள் வெண்கேசத்தில் முக்காடிட்டுக் குவிந்தன.

“கருணாமூர்த்தி! ஏனென் னால் வேண் டாம். எனது அறியாமைக்காக வெட்கப்படுகின்றேன்.”

“கவலைப்படாதே, கங்கை. நீ ஏன் வெட்கப்படவேண்டும்? எதற்குங்

கர்த்தா நானே. எனது கருத்துக்களை விளக்க நானே கருவிகளையும் தேர்ந்தெடுக்கின்றேன். நீ என் கையில் கருவியானாய். உன்னிடமுள்ள பழைய நீர் கடலிற் சென்று கழிதலும், புதிய நீர் உன்னிடம் வந்து புகுதலும் மரபு. அதன் தத்துவமாக நீ சிரஞ்சீவியாக ஓடிக்கொண்டிருப்பாய்...”

*

கங்கை மழலையின் குதலைக் குரலெழுப்பி, கன்னித் தமிழின் நித்திய யௌவனப் பொலிவுடன், குழலவிழ, இடை துவள, நீராடுங் கன்னியின் உடற் கவர்ச்சி காட்டி, பரதக் கூத்திடும் நர்த்தகியின் காமபீரியத் துடன், வற்றாது, காலங் காலமாக வளநீர் நிதியைச் சகலருக்கும் அளித்த வண்ணம் ஓடி, கடல் ராஜனுடன் சங்கமித்துக் கொண்டேயிருக்கின்றாள்.

*

ஆதாரம்



பழம் பெருமையுடன், பல நூற்றாண்டு காலமாக அந்த ஆலமரம் வாழ்கின்றது.

அதன் வாழ்வுக்குத் தாமே ஆதாரமென்று இலைகள் நினைத்தன.

இல்லை, தாமே ஆதாரமென்று விழுதுகள் நினைத்தன.

இவை இரண்டும் பைத்தியங்கள் என்றும், தாமே மரத்திற்கு ஆதாரமென்றும் மணலுக்குள் மறைந்து கிடக்கும் வேர்கள் நினைத்தன.

இவற்றின் எண்ணங்களை
உணர்ந்த அம் முதுமரஞ் சிரித்தது.

“ஏன் சிரிக்கின்றாய்?” என
முன்றும் ஏககாலத்திற் கேட்டன.

“இல்லை, பல நூற்றாண்டுகளுக்கு
முன்னர் உங்களையும் என்னையும் தன்
னுள் அடக்கி வைத்திருந்த ஒரு
சின்னஞ் சிறு விதையை நினைத்துப்
பார்க்கின்றேன். பாவம், நாங்கள்
தோன்றுவதற்காக அது தன்னைத்
தானே அழித்துக்கொண்டது.”

அப்போது . . .

பேச்சுக்குத் தடையாக ஒரு
காகம் ஓர் ஆலம் பழத்தைக் கொத்திச்
செல்கின்றது . . .

★

திருவம்



விழுதுகளுன்றி, செழுங்களைகள்
பரப்பி, பல நூற்றாண்டு காலம்
வாழ்ந்துவிட்ட ஆலமரம். அது விரித்
துள்ள நிழலிற் சுகிக்கும் மான்தோ
லாசனத்தில், பல தலைமுறைகளைச்
சேர்ந்த சீடர்களைக் கண்ட குருநாதர்
அமர்ந்திருக்கின்றார். அவரிடம் ஆய
கலைகளைத்துங் கற்றுத் தேறிய சீடர்
கள் மூவர் அஞ்சலி செய்து நிற்கின்
றார்கள்.

G-6.

குருநாதர் பேசத் தொடங்கினார்:

“சீடர்காள்! விண்ணிலே பறக்கவும், மண்ணைக் குடைந்து அதன் மத்திய கோளம்வரை செல்லவும், அற்ப ஜீவராசிகளின் மொழிகளைப் புரிந்து கொள்ளவும், வேண்டிய நேரத்தில் மனதில் நினைத்த உருவங்களிலே தோன்றவும் பல அரிய விநோத வித்தைகளைக் கற்பித்திருக்கிறேன். சாமானிய மானிடன் அறியவே முடியாத அற்புத வித்தைகள். இவற்றினை ஆய்வுகளுக்குப் பயன்படுத்தினால், ஞானாபிவிருத்தியின் சுகங்கிட்டுகின்றது... வினாவும் அதற்கான விடையும். இவற்றின் நித்திய சுழற்சியிலே தான் தத்துவத்தின் உண்மைகள் கல்லியெடுக்கப்படுகின்றன... இவ்வளவு காலமும் கிளிப்பிள்ளை மனப்பாங்குடன் பாடங்களை ஒப்புவித்து வந்தீர்கள். இன்று உங்களுடைய சுய ஆற்றல்களைப் பரீட்சித்துப் பார்க்கப்போகின்றேன்.”

குருநாதர் பேசுவதை நிறுத்திச் சீடர்களைப் பார்க்கின்றார். மூவரது இரு மூன்று விழிகளையும் அவரது தீட்சண்யம் துழாவுகின்றது.

“தங்களுடைய சித்தம்.”

“இந்தப் பரீட்சையிலே முன்பெவருந் தேறவில்லை.”

“நாங்கள் வெற்றி பெறுவோம்,” என மூவரும் ஒரே குரலிற் பதிலிறுக்கின்றனர்.

குருநாதர் குஞ்சிரிப்பு ஒன்றினை உகுக்கின்றார்.

“நம்பிக்கைதான் வெற்றியின் அடித்தளம்.”

“சொல்லுங்கள் செய்யக் காத்திருக்கின்றோம்,” என ஒருவன் துரிதப் படுத்துகின்றான்.

“அவசரம் அஞ்ஞானப் பாதை; நிதானம் தெளிவுப் பாதை. ஒரு வினாவுக்கு உங்களுடைய விடை தேவை.”

“வினாவா?”

“ஆம். இது மனிதனின் தன்மயமான சுய விசாரணை. நாம் எப்படித் தோன்றினோம்? ஏன் தோன்றினோம்? புதிய சந்ததிகள் ஏன் தோன்றுகின்றன? - இப்படிச் சங்கிலிக்கோவையான பல வினாக்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது வாழ்க்கை. வாழ்க்கை சிருஷ்டிச் சக்கரத்திலே சுழல்கின்றது. வாழ்க்கையென்னும் சக்கரத்தினைச் சுழற்றும் அந்தச் சிருஷ்டித் தத்துவம் என்ன என்பதுதான் கேள்வி.”

“சிருஷ்டித் தத்துவம் என்றால் என்ன?” - என மூவருங் கேட்கின்றனர்.

“ஆம். இந்த வினாவுக்கு அறுபது நாழிகைகளுக்கிடையில் விடை தர வேண்டும்.”

மூவருங் குருதேவரை வணங்குகின்றார்கள்.

“இந்தச் சிருஷ்டித் தத்துவ முடிச்சினை எவன் அவிழ்க்கின்றானோ, அவனே என் வாரிசு. அவனே நான் அமர்ந்திருக்கும் மான்தோலாசனத்தில் அமருவான்... ஞாபகமிருக்கட்டும்.. வினாவும் அதற்கான விடையும். அஃது அறிவுப்பாதை.”

மூன்று சீடர்களுடைய உள்ளங்களிலேயுஞ் சிருஷ்டித் தத்துவத்தினை அறியும் ஆவல் விஸ்வரூபங் கொள்ளுகின்றது.

ஒருவன் விண்ணிலே பறக்கின்றான்.

இ ன் றெ னு ரு வ ன் ம ண் ணீ ண க்

குடைந்து வெகு வெகு உள்ளே
நுழைகின்றான் .

மற்றவன் குருநாதர் முன்னால்
கைகட்டி நின்று யோசிக்கின்றான் .

குருதேவர் தமது நேத்திரங்களை
இமைக் கபாடத்திற்குள் பூட்டி,
நிஷ்டையில் ஆழ்கின்றார் .

*

அறுபது நாழிகைகள் கழி
கின்றன .

குருநாதரின் விழிகள் திறக்
கின்றன .

விண்ணிலே பறந்தவன் திரும்ப
வில்லை .

மண்ணைக் குடைந்து சென்ற
வனும் திரும்பவில்லை .

கைகட்டி நின்றவன் மட்டும், எதிரிலே நிற்கின்றான். அவன் மருங்கில் ஒரு பெண்.

சீடன் குருதேவரை வணங்கி எழுகின்றான்.

“ விடை கிடைத்ததா ? ”

“ ஆம், சுவாமி. ”

“ யாது ? ”

“ விடையா? இதோ!.. ” எனப் பெண்ணைக் காட்டுகின்றான்.

குருநாதர் ஏளனமாகச் சிரிக்கின்றார்.

“ இவள் ஒரு பெண். பலவீனங்களின் உருவம். ”

“ ஆனாலும், என் அன்னை. ”

‘அன்னை’ என்கிற வார்த்தை குருநாதரின் உள்ளத்திலே பல தடவை

கள் எதிரொலிக்கின்றது. ஒரு கணஞ்
சிந்தனைத் திரிகையில் மூளை அரைக்கப்
படுகின்றது.

பேச்சு எதுவும் வரவில்லை.

ஆலமரத்தின் கீழிருந்து எழுந்து
நடக்கத் தொடங்குகின்றார்.

மான் தோலாசனம் வெறுமை
யாகக் கிடக்கின்றது.

அன்னை அவனைப் பார்த்து முறுவ
லிக்கின்றாள்.

சீடன் மான் தோலாசனத்தில்
அமர்கின்றான்.

"... மிகவுடனாகி..." *

"... மிகவுடனாகி..."

... மிகவுடனாகி... மிகவுடனாகி... மிகவுடனாகி...

பயன்



அந்த நெற்பயிரின் கதிர் பரிபாக முற்றது. கதிரை நந்நெல் முத்துக் கள் பூஷிதஞ் செய்தன. பொன் நிறங் கூட்டித் துவண்டது. நிறைமாதக் கர்ப்பவதியின் மடிச்சுமை. பெண் மையின் பூரிப்பு. தனக்கு உயிரூட்டிய பூமித்தாயை வாஞ்சையுடன் குனிந்து முத்தமிட்டது. பாசம் இணைத்தது. கவிழ்ந்த தலை நிமிரவே யில்லை.

அந்தப் பயிருக்குப் பக்கத்தில் இன்னொரு நெற்பயிர். அதன் கதி

ரிலே, நெல்மணி உருவங்கொண்ட
நாலேந்து பதர்கள். கனமுமில்லை;
பயனுமில்லை. அஞ்ஞானத்திலே
விளைந்த ஏமாப்புடன், அவற்றை
ஏந்து, வாளை நிமிர்ந்து பார்த்தது.
பெண்மைக்குப் பொருந்தாத ஆண்
மைச் சிலிர்ப்பு. அந்தக் கழனியின்
அல்லிராணியெனத் தன்னைத் தானே
கற்பித்துக் கொண்டது.

தலை கவிழ்ந்து, நிலத்தினைத்
தொடும் பயிரைக் கண்டதும் அதற்கு
ஏளனந் துளிர்ந்தது.

‘மண்ணைக் கல்லவா கீழே பார்க்
கின்றாய்? நிமிர்ந்து நின்று விண்ணைப்
பார்; வானத்துப் புதுமைகளைப்
பார்!’

பூரண விளைச்சல் எய்திய பயிரி
னால் தலையைத் தூக்க முடியவில்லை.

‘பூமாதேவி தன் நெஞ்சைப்

பிள்ளந்து, பசளை மண்டிய தனது மண்
மஞ்சத்திலே என்னைக் கிடத்தி
வளர்த்தார். அவள் தந்து உணவில்
நான் வளர்ந்தேன்; விளைந்தேன்.
அதற்காக நான் அவளை அஞ்சலி செய்
கின்றேன்.”

“கூனிக் குறுகி நிற்பதற்குப்
பெயர் அஞ்சலியா? அடிமைப் புத்தி!
நான் சுதந்திரப் பிரியை.”

செந்நெல் கொத்துடன் சாய்ந்து
விட்ட பயிர் பதிலெதுவும் பேச
வில்லை.

“மகளே ! உன்னால் நான்
பெருமை அடைந்தேன்” என்று
பூமித்தாய் தன்னை அஞ்சலி செய்யும்
பயிரின் செவிகளிலே கொஞ்சினாள்.

செருக்குடன் விண்ணைப் பார்த்
துப் புதுமை பேசிய பயிருக்குப் பூமித்
தாயின் பேச்சுக் கேட்டது. அழுக்

காறு மூண்டது. சினம் சென்னிவரை ஏறிற்று.

“பூமியே, நீ ஓரவஞ்சகி!” எனக் கத்திற்று. ஆத்திரத்தில் அதன் உடம்பு ஆடிற்று.

“இனைய மகளே! நீ உன்னை மறந்து பேசாதே. இப்பொழுதும் நான்தான் உன்னையுந் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்..” என்று பூமித் தாய் மிகவும் அமைதியாகப் பதில் சொன்னாள்.

“என்னைத் தாங்குவது உன்னுடைய கடன்மை. அதற்காக நான் உனது சிற்றடிமையாக வாழவேண்டுமா? நான் சுதந்திரப் பிரியை.”

“வினையும் - பயனும்! அதுதான் சுதந்திரம்”

“நீ சுத்தக் கர்நாடகம். நீ பேசுவது ஒருவருக்கும் விளங்காது.”

பொறுமையை அணிகலனாகப் பூண்ட பூமித்தாயின் நெஞ்சில் இந்த ஏளனச் சொற்கள் சுருக்கென்று ஏறின. ஒரு கணம் நிதானத் தவறியது.

“நான் சொல்வதைப் புரிந்து கொள்வதற்கு, நீ உன்னையே நீ புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.”

“நான், நானே தான்.”

“ஆம். ஆனால், பதர் !”

“உன்னை நான் என் காலால் மிதிப்பேன்” என்று அகம்பாவச் செருக்குடன் முனிந்து, மீண்டும் வானையே பார்த்தது.

முற்றி விளைந்த நெல்மணிக் கொத்து பூமித்தாயின் வயிற்றைத் தழுவியது.

அவளுடைய சினந் தணிந்தது.
பெருமையிலே சீதளச் சுகம் பருகு
கின்றாள்.

பதரைச் சுகக்கும் பயிருக்கும்
பதில் உத்தரம் எதுவுஞ் சொல்ல
வில்லை.

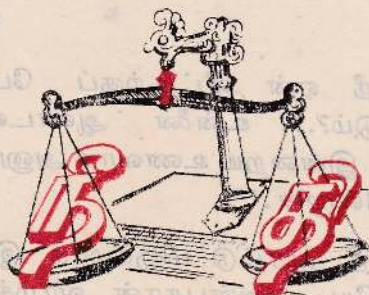
*
யுள்ளவெலி நாநாகவெழுந்திடு

“: நாநு அலிநு , நாநு ”

“! ரிதப , ஸ்ரூத , ய்ரூ ”

யுள்ளவெலி நாநாகவெழுந்திடு
யுள்ளவெலி நாநாகவெழுந்திடு
யுள்ளவெலி நாநாகவெழுந்திடு
யுள்ளவெலி நாநாகவெழுந்திடு

யுள்ளவெலி நாநாகவெழுந்திடு
யுள்ளவெலி நாநாகவெழுந்திடு
யுள்ளவெலி நாநாகவெழுந்திடு
யுள்ளவெலி நாநாகவெழுந்திடு



அது வேதியன் வீட்டு ஆட்டுக்குட்டி. கழுத்திலே கட்டியிருந்த மணிகிலுங்க, அந்த இன்பப் போதையிலே மயங்கி, வழி தப்பிவிட்டது.

நீண்ட நேரம் அலைக்கழிந்த அதை ஒரு புலி சந்தித்தது. இளந் தசையின் சுவை மனதுலெழ, புலியின் நாக்கில் நீருறிற்று.

“நான் வழிதப்பி வந்துவிட்டேன். வேதியன் வீட்டைக் காட்டுகின்றாயா?” என ஆட்டுக்குட்டி விநயமுடன் கேட்டது.

“நீ ஏன் வீட்டிற்குப் போக வேண்டும்?... உன்னை ஆண்டவன் எனது இன்றைய உணவாக அனுப்பி யிருக்கின்றான்.”

“நீ முரட்டு மிருகமாக இருக்கின்றாயே... அன்புதான் வாழ்க்கையின் அடித்தளம். கொலை, ஆண்டவனால் வெறுக்கப்படும் பாவங்களுள் ஒன்று.”

புலி சிரித்தது; ஆட்டுக்குட்டி தொடர்ந்து பேசிற்று.

“புலால் உண்பதை மறுத்தலால் வரும் நன்மைகளைச் சொல்லுகின்றேன் கேள்... புல்லும் குளகுஞ்சாப்பிட்டு வந்தால், சாந்தகுணமேற்படுகின்றது. சாந்த குணமுள்ள மிருகங்களை மனிதர் பிரியமுடன் வளர்க்கின்றார்கள். உண்டிக் கவலையேயில்லை. அவர்களே வேளா வேளைக்குத் தருவார்கள். சாப்பிடுதலும், உறங்குத

லும் என இம்மையிற் சுகமாக வாழலாம்... மறுமையில், நித்திய இன்ப வாழ்வாம் சொர்க்கம் கிடைக்கின்றது.”

புலி, முழக்கமாகச் சிரித்தது.

“குட்டி ஆடே! வேதியன் வீட்டு வாசம் உன்னைக் கெடுத்திருக்கின்றது. தன்னைப் பிறருக்காக அழித்துக் கொள்வதினாலேதான் சொர்க்கம் கிடைக்கின்றது. உனக்குச் சொர்க்கப் போகத்தைத் தரவல்லவன் நான்தான். தாவர பட்சிணியாக இருப்பதினால் நீ சோம்பேறியாகிவிட்டாய்; அடிமையாகிவிட்டாய். உன் கழுத்திலே தொங்கும் மணி உனது அடிமைச் சின்னம்... அடிமையான உன்னிடம் அஞ்ஞானம் குடிகொண்டிருத்தல் வியப்பன்று. என்னை ஞான சிரியனாக ஏற்றுக்கொண்டு, என் பினனால் வர. உலக உண்மைகளைப் போதிக்கின்றேன்.”

G-8.

“நீ என்னை ஏமாற்றப் பார்க்கின்றாய்.”

“அப்படியல்ல. நான் சத்தியஞ் செய்து தருகின்றேன். மிருகங்களுக்கு பொய் பேசத் தெரியாது.”

புலி நடந்தது; ஆட்டுக்குட்டி பின்னூற் சென்றது.

“எங்கே செல்கின்றோம்?”

“அறிவுக் களத்திற்கு.”

சற்றுத் தூரம் நடந்ததும், புலி ஒரு மரத்தடியைக் காட்டிற்று.

மரத்தின் கிளையில், தலை கொய்யப்பட்ட ஆடொன்று தலை கீழாகத் தொங்கிற்று. இரண்டு மனிதர்கள் அதன் தோலை உரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அக்காட்சியைக் கண்ட ஆட்டுக்

குட்டி கதறி அழுதது.

“ஏன் அழுகின்றாய்?”

“அந்த ஆடு என் அண்ணன். நேற்றுத்தான் வேதியன் இவர்களிடம் விற்றான்.”

ஆட்டுக்குட்டி தன்னைத் தேற்றுவ தற்கு நீண்ட நேரம் பிடித்தது.

“ஏன் அவர்கள் தலையை வெட்டித் தோலை உரித்து எங்களை ஆக்கினைக்குள்ளாக்குகின்றார்கள்.”

“மனிதர்கள் தங்களுக்காகவே வாழும் சுயநலமிகள். தேவையில்லாத பகுதிகளைக் கழித்துவிட்டுச் சுவையான பகுதிகளை மட்டும் எடுத்து வேகவைத்துச் சாப்பிடுவார்கள்.”

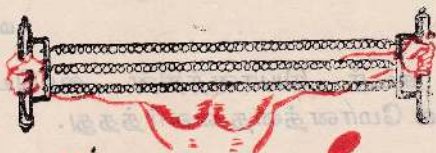
“இந்தச் சித்திரவதைகளுக்குப் பின்னர் நெருப்பிலே வேகவேண்டுமா?”

நீண்ட நேரம் மெளனம் நிலவியது.

“குட்டி ஆடே என்ன யோசனை.”

“இந்த ஆக்கினைகளுக்குள்ளாகாமல் மறுமை இன்பம் பெறுவதே மேல். நீ என் ஞானசிரியன்” என்று ஆட்டுக்குட்டி புலியை வணங்கி நின்றது.

*



மனம்

மெழுகுவர்த்தி சமைத்துள்ள
வேள்விக் குண்டத்திலே ஜனித்து,
இருட் பாளத்தைப் பிளந்து, சென்னி
யிலே ஈஸ்பர நாமத்தைத் தாங்கி,
தியானப் பொலிவுடன், சுடர் பிரகா
சித்துக்கொண்டிருந்தது.

மறுகோடியில் அகண்டாகார
மாகப் பரம்பியிருந்த இருள் விளிம்பி
லிருந்து ஒரு விட்டிற்பூச்சி தத்தித்
தத்தி வந்தது.

சுடரின் அழகில் மனம் ஒன்றியது.
அதனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்
தது.

சுடர் தியானத்தின் ஐக்கியத் திலே மோனத்தை வளர்த்தது.

“சுடர்க் கன்னியே, செளக்கியமா?” என விட்டில் பேச்சை ஆரம்பித்தது.

சுடர் மோனத்தைக் கலைக்க வில்லை.

“நான் பேசுகின்றேன்; நீ வானத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றாய்... அழகும் அகம்பாவமும் இரட்டைப் பிறவிகள்.”

“நெஞ்சை பக்தியினால் நிறைத்து வைத்திருப்பவர்கள், வெட்டிப் பேச்சுக்களிற் காலத்தைப் பலியிடுவது கிடையாது.” தலையை நிமிர்த்திக் கொண்டு, உதடுகளை அசைக்காத வாக்கில், சுடர் பதில் சொல்லிற்று.

“உன் தலை கழுத்துடன் அறுந்து, நிலத்திலே விழுந்துவிடப் போவது

கிடையாது. என்னைப் பார்த்துத் தான் பேசேன். உன்மீது எனக்குள்ள காதலை நீ அறியமாட்டாயா?"

“நான் நித்திய கண்ணி. இறைவணக்கமே என் கர்மம்; என் ஞானம்; என் பக்தி.”

விட்டில், ஏளனத்துடன் எக்காளமிட்டுச் சிரித்தது.

சுடர் மோனத்திற் கலந்தது.

“நீ உலகத்தை மறந்து உனக்கே விளங்காத தத்துவம் பேசுகின்றாய். ஒளிபரப்புவதான மமதை உனக்கு. விண்ணுலகத் தத்துவம் பேசும் நீ, தன் உடலை நெய்யாக உருக்கி வளர்க்கும் தாய், மண்ணுலகின் இருளிலே மறைந்து கிடப்பதைக் குனிந்து பார்.

சுடர் குனியவில்லை. நிமிர்ந்தே நின்றது.

“என் அன்னையின் கர்மமும் யோகமும் அவ்வாறு அமைந்துள்ளது.”

“சுடர்க் கன்னியே, கர்வங்கொள்ளாதே. இவ்வளவு நேரமும் நீ உயிர் வாழ்வது என்னுடைய தயவினாலேதான். எனது காதலை ஏற்றுக் கொள். என்னை உன் தலைவனாக ஏற்றுக் கொள்வதாகத் தலை குனிந்து வணங்கு.”

“சிறிறின்ப விவகாரங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது என்னுடைய நெஞ்சம்... வணக்கம் அபிநயமன்று. தியாகமே வணக்கம்; பக்தியே வணக்கம்.”

விட்டிலின் நெஞ்சிலே சினங்கனன்றது. வெயர்ப்பு சிரசு மட்டும் ஏறிற்று.

“நீ என்னை வணங்காது போனால் நான் உன்னை அடிபணியச் செய்வேன்.

நான் உன்னை அநுபவிப்பேன்; இல்லை யேல் அழிப்பேன்.”

விட்டில் அந்தரத்தில் எழுந்து, தனது இறக்கைகளிலே காற்றினை இறைத்துக் கொண்டு, சுடரை ஒரு கணந் தழுவி, அப்பாற் சென்று விழுந்தது. ஒரு கணப் பொழுது சுடரின் மூச்சுத் திணறியது; உயிர் ஊசலாடியது.

விட்டில், உயிர்க்கொட்டை உடைக்கும் வகையிற் கோரமாகச் சிரித்தது.

“அற்பச் .சுடரே! பார்த்தாயா உன் பலத்தையும் என் பலத்தையும் என் தயவு உனக்குத் தேவை. இப் பொழுதே என்னை வணங்கி, உயிர் பிழைத்து வாழ்.”

சுடர் மீண்டுந் தலை நிமிர்ந்து நின்றது.

G-9.

“பலாத்தகாரத்திற்குப் பயப்படுங்
கோழைகள் அபிநயிக்கின்றார்கள்
வணக்கம் ஞானத்திலே மலர்கின்றது;
பக்தியிலே மலர்கின்றது.”

“புத்தி கெட்டவளே! என்
மண்டையிலே புகழுடியாத தத்துவம்
பேசாதே. மகா கர்வியான உன்னை
அழித்து விட்டுத்தான் மறுவேலை
பார்ப்பேன்.”

சுடர் பதிலெதுவுஞ் சொல்ல
வில்லை. பக்தியின் நிறைவிலே பிர
காசித்தது.

விட்டில், தனது மூர்க்கப் பலம்
முழுவதையும் ஒன்று திரட்டி அத
னைத் தழுவிற்று.

விரல் நொடிப்பு நேரம்.

விட்டில் தரையிலே விழுந்தது.
மரணவுஸ்தையுடன் முணங்கியது.

“என் இறகு பொசுங்கிவிட்டது. என்னால் வாழ முடியாது... என்னை நீ அழித்துவிட்டாய்.”

“இல்லை. நீ உன்னையே அழித்துக்கொண்டாய்.”

“மென் காற்றிலேகூட அசைந்தாடும் உன் துரும்பு உடலிலே எப்படி அந்தப் பலம் வந்தது?... என் பலம் எங்கே?”

“உன் பலம், உன்னுடைய பலமே! அஃது உன்னுடன் வாழும்; உன்னுடன் மாளும்.”

“உன் பலம்?”

“என் பலம் ஈசனின் பலம்.”

“அதை எப்படிப் பெற்றாய்?”

“அதுவே என் யோகமும், பக்தியும்.”

சென்னியிலே ஈஸ்பர நாமத்
தைத் தாங்கி, தியானப் பொலிவு
டன், சுடர் பிரகாசித்துக்கொண்டி
ருக்கின்றது.

மேலும் மலர்ச்சி உதிர்வீதி
"மாபுண்கொண்டி" *

தீயவை புகழிடுவாங்க வயல்
பா லிபை உபயோகம் உயிரை
நா... ஈடுதீய வயை புகழிடு மய
"உலிபை வயை

யுபயோகம் உயிரை
"வழிபை உபயோகம் உயிரை
"வழிபை உபயோகம்
"வயை உயிரை"

"வயை உயிரை உயிரை
"வழிபை உயிரை உயிரை"

இப்ப வழிகாட்டி உயிரை உயிரை
"வழி

சீனம்



பூலோகத்திலிருந்து வரும் மனிதக் குரல்களைக் கேட்பதற்காகக் கர்த்தர் தமது காதைக் கூர்மையாக வைத்திருந்தார்.

அப்பொழுது, அவருக்குச் சினம் ஊட்டும் வகையிலே சாத்தான் சிரித்தான். ஊழி இரைச்சலாக அட்டதிக்கும் ஒலித்தது.

கர்த்தர் முறுவலித்தார்.

சாத்தான் அவர் முன் தோன்றினான்.

“கர்த்தரே! நீர் ஏன் உமது சாய

லில் மனிதரைப் படைத்தீர்?"

“எம்மைச் சேவிக்க...”

“கீழே குனிந்து பாருங்கள். நீங்கள் படைத்த மனிதப் புழுக்கள் பசியுடன் துடிப்பதை... ஞானப் பழத்தைச் சாப்பிட்டதினாலே அவனுக்குப் பசியுணர்ச்சி ஏற்பட்டதாக யான் அறியேன்.”

“மனிதனுக்கு என்னுடைய ஞாபக சக்தியை யாம் படைக்கவில்லை.”

“அதற்காக...?”

“பசி வேளையிலாவது கர்த்தரின் ஞாபகம் ஏற்படுமல்லவா?”

மீண்டுஞ் சாத்தான் சிரிக்கத் தொடங்கினான்.

“சாத்தானே! என் பின்னாலே போ!” எனக் கண்டித்தார். சாத்தான் பின்னால் மறைந்தான்.

மௌனம் நிலவியது. அதனை ஊடுருவிக்கொண்டு, மனிதனின் மெல்லிய குரல் அவர் செவிகளில் விழுந்தன.

‘பரமண்டலங்களிலேயுள்ள எங்கள் பிதாவே, உம்முடைய நாமம் அர்ச்சிக்கப்படுவதாக! . . . அன்றன்றுள்ள எங்களப்பத்தை எங்களுக்கு இன்று தாரும்...’

*



பீடமாக அமைந்திருந்த கருங்கல்லின்மீது மோதித் தேங்காய் உடைந்தது...

ஈசனின் விளையாட்டு நேரம். சிலை ஈசனாகியது.

இளநீர் பன்னீர் தெளித்தது. உச்சிக்குடுமிக்குள் ஒரு கண் பிதுங்க, வெடித்து அகன்ற ஒட்டினை ஒட்டிய தேங்காய்த்தசை வணங்கியது. அந்த ஈசனின் பாதங்களுக்குச் சமீபமாக இருந்த மலரொன்று, அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் குஞ்சிரிப்பினை உதிர்த்தது.

“மலரே, ஏன் சிரிக்கின்றாய்?”
என ஈசன் கேட்டார்.

“அஞ்சலிக்கு ஏற்றமிருதுப் பொருளாக நானே தங்களாற் படைக்கப்பட்டிருக்க, இந்தத் தேங்காயைக் கொண்டு வந்து உடைக்கின்றார்களே! அறியாமைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றேன்” என்று மலர் பெருமையுடன் சொல்லிற்று.

‘ஞானம், அஞ்ஞானம்; அஞ்ஞானம், ஞானம்’ என்று உன்மத்தமாக உச்சரித்துக்கொண்டு, ஈசன் சிரிக்கலானார்.

சிரிப்பினை நிறுத்தி, “மலரே! நீ இறை வணக்கத்திற்காகவா படைக்கப்பட்டாய்? அப்படியானால், அதனை விலைமகளின் ஈர்வழியும் அழுக்குக் கூந்தலிலேகூட உன்னைச் சூட்டி ஏன் மனிதன் மகிழவேண்டும்?”

மலரின் கர்வம் பங்கமுற்றது. ஈனக் குரலிலே, “பக்தர்கள் என்னைத் தானே விரும்பி அஞ்சலிக்குக் கொண்டு வருகின்றார்கள்” என்றது.

“உன்னைப் பணங் கொடுக்காமல் எங்கும் மலிவாகப் பெறலாம் என்பதனால் கொண்டுவந்து இங்கே கொட்டுகின்றார்கள்... மனிதன் எதனை வருத்தஞ் சிறிதுமின்றி இழக்கத் தயாராக இருக்கின்றானோ, அதனால் அஞ்சலி செய்து என்னைத் திருப்திப்படுத்த முயலுகின்றான். அவ்வளவுதான்.”

மலர் கண்ணீர் உகுத்துக் கொண்டே “பத்துச் சதப் பெறுமானம் தேங்காயை என்னிலும் பார்க்க உயர்ந்த அஞ்சலிப் பொருளாக்கி விட்டது. ஈசனும் விலையை வைத்துத் தான் அஞ்சலிப் பொருள்களுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கின்றாரா?” என்று கேட்டது. அதன் பட்டுக் கன்னங்கள் சோகத்தில் வாடின.

“அப்படியே வைத்துக்கொள்.”

மலர் வாய்விட்டுக் குலுங்கி அழுதது.

மலரின் அழுகுரல் ஈசனுடைய மனதைத் துழாவியது.

“நீ ஏன் என் முன்னால் உடைக்கப்படுகின்றாய்?” என்று தேங்காயைக் கேட்டார்.

“என்னை இங்கு உடைக்காவிட்டால், வீட்டிலே உடைத்து உணவுப் பதார்த்தங்களிலே சேர்ப்பார்கள். இல்லாவிட்டால், செக்கிலே போட்டு நெய் எடுப்பார்கள். எப்படியோ, எங்கேயோ உடைக்கப்படவேண்டியது எனது ஊழ்.”

“அஞ்ஞானம்-ஞானம்; ஞானம்-அஞ்ஞானம்” என்று ஈசன் சிரித்தார்.

தாம் அதிக நேரம் விளையாடி விட்டதை ஈசன் உணரலானார்.

“மனிதன் பைத்தியக்காரத்தனமாக எதையாவது செய்துகொண்டேயிருப்பான். அவற்றிற்கு அர்த்தங்கற்பித்துக்கொள்ளும் பித்தன் நானே. என் முன்னிலையில், மனிதன் தேங்காயை உடைக்கும் பொழுது, அவன் தனது ஆணவத்தை உடைக்கின்றான் என்று அர்த்தப்படுத்திக் கொள்வேன்.”

தேங்காய் பெருமிதங் கொண்டது.

“மலரை மானிடன் எனக்குச் சமர்ப்பிக்கும் பொழுது, அவன் தனது உள்ளத்தை என்னிடம் அர்ப்பணிப்பதாக அர்த்தப்படுத்திக் கொள்வேன்.”

மலர் மகிழ்வெய்தியது.

“மனிதனுடைய அபிநயங்களுக்குத்தான் நான் அர்த்தம் கற்பிக்கின்றேன்.. ஆனால், மனிதனே என்னைப்

பற்றிய தத்துவ விசாரத்திலேயே
பல்லாயிரம் ஆண்டுகளைக் கழித்து
விட்டான்.”

தேங்காயும், மலரும் ஈசனை
வணங்கின.

ஈசனைக் காணவில்லை.

சிலை சிலையாகவே இருந்தது.



ஈசனின் விசித்திர நினைவுகள்.
குறும்புங் கலவிய திருவிளையாடல்கள்.
தலையை அரியமாகக் கற்பித்தார்.
தினகரனின் வெள்ளை ஒளியை அத
லூடாகப் பாய்ச்சினார்.

ஒளியின் நிறப் பிரிகை. ஏழு
நிறங்கள். நிறமலை!

ஊதா.
கருநீலம்.
நீலம்.
பச்சை.
மஞ்சள்.
இளஞ்சிவப்பு.
சிவப்பு.

ஒவ்வொன்றுந் தனித்துவப் பெருமை பாராட்டிக் குதிக்கின்றன.

ஊதா: தமிழ்ப் பிராட்டி ஒளவையை முருகன் ஏமாற்றினான். சுட்ட பழமும், சுடாத பழமும். அந்த நாவற் பழ நிறத்தின் பெருமை எதற்கு உண்டு?

கருநீலம்: ஊதாவுக்கும் நீலத் திற்குமிடையில் ஒளிந்து விளையாடு வேன். என்னைக் காண்பதும் கடினம். கத்தரிப் பூவிலே நான் சயனிப்பேன்.

நீலம்: நிறமும் அதன் பெருமையும். காத்தற் கடவுளாம் திருமால் எனது நிறத்தைத்தான் விரும்பி ஏற்றுள்ளான்.

பச்சை: நான் வளத்தின் நிறம். பூமித்தாயின் வளத்தினைப் பறை சாற்றி நிற்கின்றேன்.

மஞ்சள்: மங்களமே இன்பம்; இன்பம் மங்களமானது. நான் மங்களத்தில் ஒன்றியுள்ளேன்.

இளஞ்சிவப்பு: மலர்களிலே அழகு ரோஜா. அதன் மிருது இதழ்களிலே கொலுவீற்றிருக்கும் என்னை ரோஜா நிறமென்றுஞ் சொல்வார்கள்.

சிவப்பு: மனிதனின் உதிரமுஞ் சிவப்பு; தியாக சிந்தையும் சிவப்பு; வாலைக் குமரியின் வனப்பு இதழ்களுஞ் சிவப்பு...

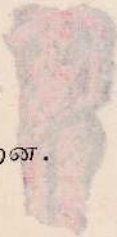
நினைவுகள் வெளவாலாக, அரியம் தலைகீழாக... நிறமாலை அதனுட்புகுந்து வெளியே வருவது வெள்ளை ஒளியே...

'வெள்ளையின் பிரிகையே நிறங்கள்; நிறங்களின் கலவையே வெள்ளை. அதற்குள் நிற பேதங்களும், அவற்

றின் பெருமைகளும்...'

நசன் சிரிக்கின்றான்.

நிறங்கள் சிரிக்கின்றன.



*

புயல்

...கொண்ட கந்தி ருடி நம்ம...
கன மாயபபாது ; நல்படுக மாயயந
கை மபனானுடை நகடுக . யான்கம
நியை நான்கென்கி ருளுயியலர்கி நிய
யுபப

நிலை' க்கிக்குகி நிலை மல்கிண்க
புலி ப்னீஇக்குதாத யான்கா 'நிலை
க்து ,கிக்குகி கந்தி ருடி . யு
; நாபடுகி கந்தியயயவெ கிப்பபை
யினைக்து மல்கு கிக்குகி கிக்குகி
நாபபடுய

பG-II. ருடைய நம்மகொண்டி
கந்தி ருடி நயுடைய நாது . நயகிமலி



...வருகவருபடு க்ரு

...கருகி்கிரி க்கு

...கருகி்கிரி க்கு

படைப்பு

அவன் ஒரு தேர்ந்த கலைஞன். நயமான கற்பனை; நுட்பமான கைவண்ணம். கற்கள் அவனுடைய கலையின் சீர்மையினூற் கிலைகளென உயிர் பெறும்.

கல்லினை உள்ளி செதுக்கிக் 'கவிர் கவிர்' என்னும் நாதத்தினைப் பிழியும். அஃது ஓய்ந்த நேரத்தில், தன் படைப்பில் மெய்மறந்து நிற்பான்; வித்துவச் செருக்கில் அவன் தன்னையே மறப்பான்.

இன்னொருவன் மறை ஓதிய வேதியன். நான் மறையுங் கற்றுத்

தேர்ந்தவன். சற்றுச் சோம்பேறி. கோயிலுக்குச் சென்று பூஜையைக் கிரமமாகச் செய்து, எல்லாவற்றையும் ஆண்டவனின் தலையிலே சுமத்தி விட்டு, சயனச் சுகம் அநுபவிப்பதிற் பிரீதி.

கலைஞனின் தொழிலை வேதியன் விரும்பவில்லை.

வேதியனின் நம்பிக்கையைக் கலைஞன் இகழ்ந்தான்.

*

கலைஞன் பல நாள்களாக அரும் பாடுபட்டு, சலவைக் கல்லில் அழகிய ரதிச் சிலையொன்றினைப் படைத்தான். மதியின் தண்மையையும், இசையின் அமைதியையும் அதிற் குழைத்தான். கமல வதனம்; கயல் விழி; செவ்விள நீர்க் கொங்கைகள்; மூங்கில் தோல்

கள்; மின்னல் இடை; - இத்தனை மனோ
ரதிய உருவங்களையும் அச்சிலையிலே
தேக்கினான்.

அச்சிலையைப் பார்த்துப் பார்த்துப்
பசியை மறந்தான். செருக்கு உச்சந்
தலை வரை ஏறிற்று! தன்னுடைய
கற்பனை வளம் நான்முகனிடங்கூடக்
கிடையாது என்கிற பெருமிதம்.

வேதியனைத் தன் அறைக்கு
இழுத்து வந்தான்.

“இந்தச் சிலையைப் பார்த்தாயா?
ஆண்டவனுக்குப் போட்டி போட்டு
நான் சிருஷ்டித் தொழில் செய்கின்
றேன். இதனைப் படைக்குஞ் சக்தி
நீ சேவிக்கும் இறைவனுக்கும் ஏற்
படாது.”

“இஃது ஒரு துகள்; ஒரு நகல்!
இறைவன் கடல்...”

“புரியாதன பேசிப் பாமரனை ஏமாற்றி வயிறு வளர்க்கும் பிராமணியே! நீங்கள் பிரதிஷ்டை செய்து வணங்குந் தெய்வங்கள் என் போன்ற கலைஞனின் படைப்புக்களே! கடவுளர்களையே படைக்கும் பிரமாக்கள் நாம்.”

“இறைவனை உன் உளிக்குள்ளே சிறைப்பிடிக்கும் அகம்பாவமா? உன் கலைஞானம் முழுவதும், இறைபணியில் ஈடுபட்டிருக்கும் என் மதியூகத்தின் முன் தோற்றுப்போகும்.”

“கலைதான் தெய்வம்.”

“நம்பிக்கைதான் தெய்வம்.”

“இல்லை. கலைதான் தெய்வம்.”

“அஃது உன் எண்ணம்.”

“பரீட்சித்து விடுவோம்.”

“உன் விருப்பம்...”

“பந்தயம்?... நான் வென்றால், கடவுள் கலைஞனின் கற்பனையே என் கிற நிர்ஸ்வர வாதத்தை நீ நிலை நாட்டுவாய்!”

“நான் வென்றால், உன் கலை இறைவனின் திருப்பணிக்கு அர்ப்பணிக்கப்படும்.”

“சம்மதம்”

*

சீலையோரத்து அரசமரத்தின் கீழ் நிழல் சுகித்துக் கொண்டிருந்த வேதியன் அயர்ந்துவிட்டான்.

விசித்திரமான கனவுகள் மூட்ட மிட்டன.

விழித்தபொழுது கனவின் எழுச்சியில் அங்கும் இங்கும் பார்த்தான். சற்றுத் தூரத்தில், காளியின் உருவ அமைப்பினைக் கொண்ட கல்லொன்

றைக் கண்டான். அகமும் முகமும் மலர்ந்தது.

அதனை எடுத்துச் சென்று அயற் கிராமத்தின் குளக்கரையில் பிரதிஷ்டை செய்யத் தொடங்கினான்.

அவனுடைய செயலில் ஆச்சரியங்கொண்டு, ஒரு கூட்டம் கூடியது.

“என்ன விசேடம்?” என்று அவர்களுள் ஒரு முதியவர் கேட்டார்.

“நான் அடுத்த கிராமத்தில் ஆலயப்பணி செய்துகொண்டிருந்த புரோகிதன். தேவி பிரசன்னமானான்...” பேசும்பொழுது பயபக்தியுடன் கண்களை மூடினான். அவன் முகத்தில் நம்பிக்கையின் சுடர். அவனுடைய சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் பாமர மக்களுடைய உள்ளங்களை அளைந்தது.

“மகனே! அடுத்த கிராமத்திலுள்ள மக்கள் அஞ்ஞானத்திலே துன்

புறுகின்றார்கள். அவர்களுக்கு விமோசன காலம் நெருங்கிவிட்டது. உன்னையே என் கருவியாகத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளேன்... 'நீ சாலையோரத்தில் காணும் ஒரு கல்லில் எனது உருவத்தைப் பார்ப்பாய். அதனை உன்னுடன் எடுத்துச் சென்று குளக்கரையிலுள்ள பன்னிச்சை மரத்தின் மருங்கில், பிரதிஷ்டை செய்து மூன்று வேளைகளும் ஒழுங்காகப் பூஜைசெய்!' எனப் பணித்து மறைந்தாள்... நான் தேவியின் ஊழியன். அம்பாளின் கட்டளையை நிறைவேற்றுகின்றேன்." —பக்தியைப் பிழிந்தெடுக்கும் குரலில் விழிகளைத் திறக்காமலே பேசினான்.

*

கீராமத்தில் புத்துயிர் பிறந்தது. செல்வப் பெருக்கு மக்களைக் குளிர்வித்தது. ஆராதனை மணி மக்களுடைய மனங்களில் நிறைவினை ஊட்டி

யது. தேவியின் அருளிலே பின்ன
மற்ற பக்தி மக்களுக்குத் தோன்றி
யது.

மழையும், வெயிலுந் தேவியைத்
துன்புறுத்தாத வண்ணம் ஒரு பெரிய
கோயிலைக் கட்டத் தொடங்கினார்கள்.
பல தேசத்துச் சிற்பிகள் ஒன்றுகூடி,
இரவு பகலாக, பெரிய கோபுரங்
களுடன் கூடிய அற்புத ஆலயம்
ஒன்றினை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்
தார்கள்.

வேதியன், கலைஞனை இந்தக் கிரா
மத்திற்கு அழைத்து வந்தான்.

கலைஞன் ஆலயத்தின் பிரமாண்
டத்தையும், சிற்ப வேலைப்பாடுகளை
யுங் கண்டு திகைத்துப் போனான்.
அவற்றினை நிருமாணிக்கும் சிற்பி

களைக் காணவேண்டும் என்னும் ஆசை
மேலெழுந்தது.

*

சிற்பிகள் தங்கியிருந்த அறைப்
பக்கஞ் சென்றார்கள்.

ஒரு கிழச் சிற்பி பேசுவது இவர்
களுடைய காதுகளிலே தெளிவாக
விழுந்தது.

“நேற்று நான் அடுத்த கிராமத்
திற்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு ஒரு
ரதிச் சிலையைக் கண்டேன். தேர்ந்த
கை நுணுக்கத்தின் படைப்பு. ஆனால்,
அதில் அருளில்லை... நம்பிக்கையில்
வேருன்றாத அதீதக் கற்பனை அதன்
குறைபாடு. இருபது வருடங்களுக்
கிடையில் மார்பக பாரத்தைத்
தாங்க மாட்டாது அச்சிலை இருப்
புடன் உடைந்து போகலாம்.”

கலைஞனுக்கு அங்கு நிற்கப் பிடிக்க
வில்லை...

கர்வ் பங்கம்!

★

இருவரும் மூலஸ்தானத்திற்குச்
சென்றார்கள்.

தீபாலங்காரத்தின் மத்தியில்
ஒரு 'கல்.'

"இஃது அரசமரத்தடியிற் கிடந்த
கருங்கல். சிலை செய்ய உதவாத கல்
லென்று இதனை ஒரு தடவை நான்
ஒதுக்கிவிட்டதாக ஞாபகம்." - இரக
சியமாகப் புரோகிதனின் செவிகளில்
மட்டும் விழும் வண்ணஞ் சொன்னான்.

"இது கல்லல்ல. நம்பிக்கையுடன்
பார்! தேவி பிரசன்னமாகியிருக்
கிறாள்."

★

பிரமாண்டமான கருங் கல்லில்
 கலைஞன் காளி சிலை ஒன்றினைச்
 செதுக்கிக் கொண்டிருக்கின்றான்.
 'கலீர்! கலீர்!!' என்னும் நாதம்
 கோயிற் பிரகாரம் முழுவதும் எதி
 ரொலித்துக் கொண்டிருக்கின்றது...

...நக்கரூங்கலெ *
 *

உயிதித்வ ன்நிதிராகம்மாபதி
 'கல' குடி
 கற்பகி டுபிபகத்ராயசுரூத டுஃஜு"
 ஸக தூமகூத மய்யலெ டீசி .கக்ஞக
 ன்நாடி மனபது குடி னீதுடி ருங்லெ
 கரடி - "யகபாரு காதப்பிசிக்ஜுடி
 கிரிககிலெ ன்நிசுதுகிராவிப ப்காவயதி
 .ந்நுந்நாசெ ன்நுந்நாசெ ய்லுநி ய்லுபவ
 ன்புநகலக்பிய்யு .கக்ஞக டுடி"
 க்ருபிசிகாயகந்நுபி கிதுவி !ந்நாப
 ..ந்நுநி

*



ஓழுங்கான வழிவம். மையப்
புள்ளியிலிருந்து கோணங்களில்
அமைதி அமைய இழுக்கப்பட்ட
வரைகள். வழிவொத்த பல கோணி
களாக ஒன்றில் ஒன்றாக அடங்கும்
பல உருவங்கள். சிறு ஒட்டையினால்
உட்புகும் கதிரவன்ன் ஒளிக் கீற்று
ஒன்றில், அச்சிலந்தி வலையின் ஒரு
பகுதி மின்னுகின்றது.

தன் உடலைப் பிழிந்தெடுத்துச்
சமைத்த வீட்டினப் பார்த்துச் சிலந்தி
பூரிப்பெய்துகின்றது. 'யாம் பெரி
தும் வல்லோமே' என்கிற நிறைவு.

அந்தரத்திற் சாகஸங் காட்டும்
 வித்தைக்காரனுக்குத் தெம்பு கொடுக்
 கக் கீழே சர்க்கஸ்காரர் விரித்திருக்
 கும் வலையோ? புள்ளினத்தைச்
 சிறைப்பிடிக்கத் தானியந் தூவி விரிக்
 கப்பட்டிருக்கும் வேட்டுவன்
 வலையோ?

சிலந்தி வலை!

அதனை இறுமாப்புடன் பார்க்
 கின்றது அதன் கர்த்தாவாகிய
 சிலந்தி.

நாள் முழுவதும் உழைத்த
 அலுப்பு. அலுப்பும் களிப்பும் கொடுக்
 கும் போதையில், மையப் புள்ளியின்
 மருங்கிற் பொய்யுறக்கங் கொள்ளு
 கின்றது.

வலையின் ஒரு கோடியிற் சிறு
 சலனம் ஏற்படுவதைச் சிலந்தி உணரு
 கின்றது. அந்தரத்திற் சாகஸம் புரிந்த

ஈ ஒன்று அந்த வலையில் விழுந்து விட்டது. ஈயின் அரும்பாடு. சிக்கலி லிருந்து விடுபட எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சிகள் சிக்கலை அதிகரிக்கின்றன. ஈ தாகாகவே இறகுகளைப் பசை இழைகளிலே தோய்க்கின்றது.

கலையும் அதன் மாண்பும்.

உழைப்பும் அதன் பயனும்.

ஈக்கு விடுதலை கிடையாது.

உரலிலிடப்பட்டது, உலக்கைக் குத் தப்புமா?

சிலந்திக்கு இரை நிச்சயம்.

அவசரம் ஏதுங் கொள்ளாது தனது இரைப் பொருளைச் சிலந்தி பார்க்கின்றது.

வலையினது ஒரு முனையின் இணைப்பு இழைகள் அறுகின்றன.

அந்தப் பகுதி பல்லியின் பாரத்தைத்
தாங்கமுடியாது அறுந்துவிடுகின்றது.

ஈ, பல்லியின் அரிசிப் பற்களாகக்
கிடையில் அகப்பட்டு நசிகின்றது.

சிலந்தி மறுபுறந் திரும்பி இலே
சாக நகருகின்றது.

*



1

அவன் உயிர் வாழ்ந்த காலத்தில்...

உலகை மறந்த, சுயத்தை மறந்த, நீண்டநேர உழைப்பு.

கைகள் ஓய்ந்தன; தூரிகை நின்றது.

G-13.

ஓவியம் பூர்த்தியாயிற்று.

அற்புதமான சிருஷ்டி. கலையின் நிறைவு. போதின் புன்னகையில் மலர்ந்த ரோஜா மலரை இரண்டு இலைகளுடன் கிள்ளியெடுத்து, அப்படுதாவிலே செருகி வைத்ததைப் போல... அவ்வளவு அசல்.

‘கலையென்பது பிரதியெடுக்கும் விவகாரந்தான். இயற்கை அன்னை தந்துள்ள ரோஜா அநித்தியமானது. இன்று மலர்ந்து, நாளை வாடி, மறுநாள் அது வாழ்ந்த சுவடுந் தூர்ந்து... நான் இப்படுதாவிலே படைத்துள்ள ரோஜா, கலா சிருஷ்டியாக நித்தியத்துவமெய்தி வாழப் போகின்றது...’

நிறைவிலே துளிர்ந்த எண்ண அலைகளைப் பசியுணர்வு விழுங்கத் தொடங்கிற்று. மூன்று நாட்கள்

முழுப் பட்டினி. அதன் உக்கிரத்தின் நீள்கரம் அடிவயிற்றைத் துழாவிற்று.

‘எனது ஆற்றலைப் பிழிந்து உரு வாக்கிய ஒவியங்கள். ஒரிரண்டை விற்றால், ஒரு மாதத்திற்குப் பணக் கவலையே இருக்க மாட்டாது. அற்புதமான ஒவியங்கள்; நல்ல விலைக்குப் போகும்...’

முதன் முதலாகத் தனது படங்களை விற்கப் புறப்பட்டான். தன்னம் பிக்கை நிழல் விரிக்க நீள்நடை.

கலாரசனை மிக்க தனவந்தர்க ளென்று மக்களால் ஏத்தப்பட்டோர் ஒவ்வொருவருடைய வீட்டுப் படியாக ஏறி இறங்கியாகிவிட்டது. ஒவ்வொரு படியாக இறங்கிய பொழு தெல்லாம், நிதர்சனத்தின் வெயிற் காங்கை அவனைச் சுட்டது.

“பைத்தியக்காரா! இந்த இயற்கைக் காட்சிகளைச் சித்திரிக்கும்

ஓவியங்களை யார் விரும்பப் போகின்றார்கள்?..... உனது ரோஜாப் பூ ஓவியத்தை மாட்டி வைப்பதிலும் பார்க்க, தினந்தினம் நூறு அசல் ரோஜாப் பூக்களினால் பள்ளியறையை அலங்கரிக்கலாமே! வாலைக்குமரிகளின் நிர்வாணக் கோலங்களைப் பல கோணங்களிலே வரைந்து கொண்டு வா. நமது பள்ளியறையை அலங்கரிக்க அவைதான் பொருத்தமானவையாக இருக்கும்.’’

தனவந்தர் சிந்திய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அவனது பிடரியை உந்தித் தள்ளியது.

‘என் கலையும், கற்பனையும்!...

தனவந்தர்களுடைய பாலுணர்ச்சியைக் கிளறவில்லை போதைப் பொருளாகக் கலையை

அமைக்கவல்ல கலைஞனே உயிர் வாழ்கின்றான்...'

வீட்டிற்கு வந்தும் மனம் அமைதி கொள்ளவில்லை. அம்மண உண்மையின் சுமை மனதை அழுக்கத் தொடங்கிற்று.

பசியை மறந்த ஓர் ஆவேசம்.

தூரிகையை எடுத்தான். கைகள் சுறுசுறுப்புப் பெற்றன.

ரோஜா மலரின் பின்னணியாக இருந்த வெற்றிடத்தில், வாலைக்குமரி ஒருத்தியின் நிர்வாணக் கோலத்தை வரைந்து பார்த்தான்.

‘ரோஜாவைக் கொத்துக் கொத்தாகப் பள்ளியறையிலே அடுக்கி வைக்கக்கூடிய தனவந்தர்கள், இந்த மாமிசக் கூடுகளையும் உயிருள்ளவையாக அமர்த்தி வைக்க

லாமே! இதில் மட்டும் ஏன் அச
லற்ற நகல் தேவைப்படுகின்
றது?’

பசிக்களையிலே தலை சுற்றியது.
ஓவியத்தின் மீது மயங்கி வீழ்ந்தான்.
வண்ணங்களைக் கலப்பதற்காகப்
பாத்திரத்தில் எடுத்து வைத்திருந்த
நீர், கைகளால் தட்டுப்பட்டுக் கவிழ்ந்
தது. நீர் ஓவியத்தின் ஒரு பகுதியிற்
சிதறியது. படுதாவின் சில பகுதிகளி
லிருந்த நூற் பிரிவுகளில் நீர் உப்பி,
ஓவியனின் கற்பிதத்தின் பிரகாரம்
இடம் பெற்றிருந்த நிறங்களுடைய
இடங்களையும் அமைப்பையும் மாற்
றிச் சிதைத்தது.

ஓவியத்தில், அழிவு கற்பிக்கும்
புதுக்கோலம்!

அதனை அழிக்கவோ, திருத்தி
எழுதவோ அவன் வாழ்வில்லை.

அவன் செத்துப்போனான்.

2

இன்று, அவன் புகழுடம்பெய்தி வாழ்கின்றான்.

அன்று விலைபோகாத படங்களுக்கெல்லாம் இப்பொழுது புதிய மதிப்பு ஏற்பட்டிருக்கின்றது. தனவந்தரின் கைக்கு மட்டும் எட்டக்கூடிய உச்ச விலை.

படத்தின் மதிப்போ? சாவின் விலையோ?

இறுதி ஓவியம் உலகின் சிறந்த ஓவியமென்று பலராலும் பாராட்டப்படுகின்றது. ஒரு தனவந்தர், அதனை கோடி ரூபாவுக்கு வாங்கித் தனது அறையை அலங்கரித்திருக்கின்றார்.

“இத்தகைய ஓவியத்தை வரையத் தக்க ஓவியன் ஒரு யுகத்திற்கு ஒரு தடவைதான்

தோன்றுகின்றான்... ரோஜா
வின் அழகுப் பொலிவு அப்படியே
தெரிகின்றது. அதன் பின்னணி
யில், ஒரு பெண்ணின் நிர்வாண
ஓவியம். அது, காலை ஒட்டம்
என்னும் வெள்ளத்தில் அழிந்து
போவதாக எவ்வளவு நேர்த்தி
யாக அமைந்துள்ளது..."

புதிய விளக்கங்களும், பாராட்
டுரைகளும்!

விளக்கமோ? சிந்திய தண்ணீர்
கற்பிக்கும் மயக்கமோ?

ஓவியன் செத்துப்போனான்.

*

தாய்மை



சூயில் அழகாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தது.

அந்தக் கோலக் குரலில் ஓர் இளங் காகம் தன்னுடைய மனத்தினைப் பறிகொடுத்தது. சீதத்தின் ரஸனை வேலையை மறந்தது; சுயத்தை மறந்தது.

“என்ன, இப்படி ஒரேயடியாக உட்கார்ந்து விட்டாய்? கூடு கட்டுவதற்கு அழகான சுள்ளிகள் கிடைக்கின்றன. குடும்பச் சுவையைத் தாங்கு

வதற்கு உழைப்பு. வா, வா...”
என்று அதனை அதன் சுற்றமாங்
காகங்கள் அழைத்தன.

அவற்றின் அழைப்பு அதற்குச்
சினத்தை மூட்டியது.

“உங்களுடைய உழைப்பும்,
வாழ்க்கையும்... நான் காகமாகப்
பிறந்ததற்காக ஏங்கி ஏங்கிச் சாகின்
றேன்... அதோ, பாருங்கள். அந்தக்
குயிலும் நானும் ஒரே நிறந்தான்.
நான் கரைகின்றேன்; அது கூவுகின்
றது. அதன் குரலைப் பிரதி பண்ணிப்
பாட மனிதன் ஆண்டாண்டு கால
மாகப் பாடுபட்டு வருகின்றான்...”

“அதற்குக் குடும்பமா?
பொறுப்பா? தனக்காக மட்டுமே
வாழுஞ் சுயநலச் சிறுக்கி.”

“உங்களுடைய விளக்கம் எனக்
குத் தேவையில்லை. நான் அந்தக்

குயிலிடஞ் சங்கீதங் கற்று வரப்
போகின்றேன். கரைந்து, எத்தித்
திரியும் நமது இனத்திற்கு ஏற்பட்
டுள்ள கறையை எனது இசை
வெள்ளத்தாற் போக்குவேன்."

"பைத்தியக்காரத்தனம்."

சுற்றத்தவரின் ஆலோசனைகளுக்
குச் செவி சாய்க்காது அஃது எங்
கேயோ பறந்து சென்றது.

*

எவ்வளவோ முயன்றும் காகத்
திற்குச் சங்கீதம் வரவில்லை.

அதைக் கண்டவுடனேயே குயில்
கள் தமது குரல் இனிமையின் இரகசி
யத்தைச் சொல்லாது பறந்து சென்
றன.

ஏகலைவன் பாணியில் வித்தை
கற்றும் பயனில்லை.

முயற்சி திருவினையாக்கும் என்
கிற நம்பிக்கை பாழாகியது.

தனது சொந்த ஊருக்கே திரும்பி
வந்தது.

வழியில், ஒரு வேப்பமரத்தின்
கீழ் ஒரு குயிற் குஞ்சு குற்றுயிராக
இருப்பதைக் கண்டது.

அதற்குச் சமீபமாகச் சென்றது.

“உன்னைக் கும்பிட்டேன். என்னை
ஒன்றுஞ் செய்யாதே. என் தாய்
செய்த குற்றத்திற்காக என்னைப் பழி
வாங்கவேண்டாம்” என்று அழாக்
குறையாகச் சொல்லிற்று.

“நீ ஏன் அழவேண்டும்; என்னைக்
கும்பிட வேண்டும்? நான் ஒரு தீங்குஞ்
செய்ய மாட்டேன்... நாங்களிரு
வருஞ் சகோதரர்களாக வாழ்வோம்.
நீ அழகாகப் பாடுவாயே... அந்தக்

கலையை எனக்குங் கற்றுத்தா” என விநயமுடன் கேட்டது.

“நாங்கள் பாடுகின்றோமா? நாங்கள் பாடுகின்றோம் என்பது சிலருடைய வீண் கற்பனை.”

“நீ குஞ்சாக இருப்பதனால் விஷயந் தெரியாது சொல்லுகின்றாய் போலும்... நீ சங்கீதங் கற்பதற்கு யாரிடஞ் சிட்சை பெறுவதாக இருக்கின்றாய்?”

“குஞ்சாக இருப்பதலேதான் உண்மையைச் சொல்லுகின்றேன்... நான் ஏன் குயிலாகப் பிறந்தேன் என்று வாழ் நாளெல்லாம் அழுது கொண்டேயிருப்பேன்... எங்கள் வார்க்கத்தாருக்குக் கூடு கட்டத் தெரியாது. திருட்டுத்தனமாக உங்கள் வார்க்கத்தாருடைய கூடுகளில் முட்டை இடுகின்றனர். ஆகையினால், குயிற் குஞ்சுகளில் பல செத்து ஒரு

சிலவே தப்புகின்றன. தப்புங் குஞ்சுகளும் என்னைப்போல கொத்து வாங்கி, என்னைப்போல குற்றுயிராகவே பிழைக்கின்றன. இந்நிகழ்ச்சியினால் ஏற்படுந் தாழ்வுச் சிக்கலிலிருந்து நாங்கள் என்றுமே மீளுவதில்லை... இதனை நினைந்து நினைந்து வாழ்நாள்பூராகவும் அழுதுகொண்டேயிருக்கின்றோம்... தனிமையின் அழுகுரலைச் சங்கீதம் - இனிமை என்று மற்றவர்கள் நினைத்து விடுகின்றார்கள்... உண்மையைச் சொன்னால், உங்கள் வாக்கத்தாரைப் போன்று இனம் பெருக்கி வாழத்தெரியாத பாவி நான்...''

வேதனைப் பொருமல்.

இதனைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதற்கிடையில் ஒரு காகம் பறந்து வந்து அந்தக் குயிலைக் கொத்தத் தொடங்கிற்று.

“அது குஞ்சு. அதன் உயிரை ஏன் பறிக்கின்றாய்?... தாய் செய்த குற்றத்திற்கு இதற்கா தண்டனை?”

“ஓகோ, நீதான் சங்கீதப் பைத்தியங் கொண்டலையுங் காகமா? எனது கூட்டில் வாழ்ந்து என் கணப்பினை இது சுகித்துள்ளது. நான் அரும்பாடு பட்டு என் குஞ்சுகளுக்காகச் சேகரித்த உணவுகளை இது பகிர்ந்துள்ளது. இஃது உயிர் வாழ்வதால், என் சந்ததியின் வருங்காலத் தாய் மார்கள் ஏமாறுவார்கள்; மேலும், வருங்காலக் குஞ்சுகளின் உணவு வஞ்சிக்கப்படும்...” என்று அவேசமாகக் கூறி, ஆத்திரந்தீரும் வரை அக்குயிற் குஞ்சைக் கொத்திச் சென்றது.

*

தூரத்தில் ஒரு குயில் அழகாகப் பாடிக் கொண்டிருந்தது.

“அதோ, அதுகூட எனது அம்மாவாக இருக்கலாம். பெற்ற தாயையே அறியாது வாழும் அநாதைகள் நாங்கள்” என்று ஈனக் குரலில், உயிர் பிரிந்தும் பிரியாத நிலையிற் குஞ்சு சொல்லிற்று.

“நீ இங்கே உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருக்கின்றாய்... உன் அம்மா, எங்கேயோ இருந்து பாடிக் கொண்டிருக்கின்றாளா?... என் வர்க்கம் எவ்வளவோ மேல்...”

“கா... கா... கா...” என்று கரைந்தபடி தனது சுற்றத்தைத் தேடி அந்தக் காகம் பறந்தது.

*

*



வினா

கோழி சொன்னதுஞ் சரியே.
முட்டையை இட்டது கோழிதான்

முட்டை சொன்னதிலும் பிழை
யில்லை. முட்டையிலிருந்துதான் கோழி
வெளிவந்தது.

எது முதலிலே தோன்றிற்று?

இந்தக் கேள்விக்கு ஆத்திகர்
களும் நாத்திகர்களும் இற்றை
வரை விடைகாணும் பிரயத்தனத்
தில் ஈடுபட்டிருக்கின்றார்கள்.

நீ ரை று வா



இன்பத்தின் இலக்கணத்தை
அறிய ஒரு மகான் புறப்பட்டார்.

இன்பத்தைப் பற்றிப் பலரிடம்
விசாரணை நடாத்தினார்.

‘இறைவனுடன் இரண்டறக்
கலப்பதே இன்பம்’ என்றார் ஒரு சம
யத் துறவி.

‘ஓயாத தத்துவக் கடைசலே
இன்பம்’ என்றான் தத்துவஞானி.

‘கலைகளும் அவற்றின் ரசனையுமே இன்பம்’ என்றான் கலாரசிகள்.

‘பணம்; மேலும் பணம்; மேன் மேலும் பணம். அதுதான் இன்பம்’ என்றான் லேவாதேவிக்காரன்.

‘மதுவும், விதம் விதமான மங்கையரும். இவற்றை விட்டால் இப்பூலோகத்தில் இன்பமே கிடையாது’ என்றான் சிற்றின்பப் பிரியன்.

‘சுகமான தூக்கத்திலேயுள்ள இன்பம் பிறிதொன்றிலுமில்லை’ என்றான் சோம்பேறி.

‘சிரங்கைச் சொறிவதிலும் பார்க்க மூன்று லோகங்களிலும் வேறு இன்பத்தைக் காணமுடியாது’ என்றான் சருமரோகி.

மனங்களின் போக்குகளும், அவை நாடும் இன்பங்களும்.

‘இவற்றுள் உண்மையான இன்பம் எது?’

இதன் உள்முடிச்சை அறியமுடியாத மகான் அலைந்தார்.

அப்பொழுது, ஒரு குடியானவன் நிலத்தைப் பண்படுத்திக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்.

அவனைப் பார்த்து, ‘இன்பம் எதிலே இருக்கின்றது?’ என்று கேட்டார்.

‘உழைப்பும் அதன் பயனுந்தான் இன்பம். உங்களுக்கும் ஒரு மண் வெட்டி தரட்டுமா?’ என்றான்.

மகான் சிந்தித்தார்.

குடியானவன் தன்னுடைய வேலையில் மூழ்கிவிட்டான்.

அன்பு,

நான் முன்பும். கிஸ்ஸாந்திரேயை
 தீரண நிம்பிக்கையுள்ளவன். அஃது
 லை நிம்பிக்கை; லை மதம். இவ்
 கியந்திய 2 லைகக் கதை ஒரு துறை.
 'மரபு' - 2 லைகக் கதை தொகுதி.
 2 லைகம், 2 லைகப்படி மக்களின்
 தத்துவம். ^{வேற்று} [மதங்கள் தாற்றும் கட
 யங்கள். ^{அவர்களின்} ~~அவற்றின்~~ படமங்கள்.

அவை விசயித்த தத்துவங்கள்.
 லைகமே கவனிக் கவந்த தத்துவங்
 கள். கல் 2 லைகம்; இவ்விட 2 லை
 கம். கல் க்காகப் பாத்திரங்கள்.

கிஸ்ஸாம் பரிபூணம். கிர்ஜியும்,
2 லைகம் அகேத்தும். சகவயற்றன்
 அகேத்துமே. மதங்களும்; லை
 மதமும். இவ்விட 2 லைகங்களும்
 இவ்விடமும். அவற்றன் வழிகள்...
 கிஸ்ஸாம் நித்தியம்; இவ்விடம்
 வாழ்கிறது.

நினைவாக